

Mladočovské vidle

Cena: 20 Kč
mladočovských

Kde zdravý selský prostě dává rozum

Mladočovské vidle prožívají jaro již potřetí. Datem vydání každého čísla čtvrtletníku se musíme trefit (stihnou to) do úseku jednoho ročního období, takže jarní vydání musejí vycházet mezi 1. březnem a posledním dnem května. Desáté vydání je oděno do jarního kabátku, protože naše redakce povýšila na menší tiskárenský podnik nákupem větší tiskárny. S ní přišla

příležitost pro nabytí dalších grafických dovedností, což vše vede na jedné straně ke snížení nákladů za tisk a na straně druhé ke zvýšení kvality Vidlí, aby dobře a dlouho sloužily.

Zjistili jsme, že i jiní využívají symbolu vidlí ve svých aktivitách. Například existuje **Muzeum vidlí v Lichnově**. Pořádali tam už průvod vidláků, vidlácké hry, vidlobraní, Vidlikonoce, udělují titul Vidlák. Těší se, že jim tam do muzea dodáme nějaké naše Vidle. Kapela Nebezpečné vidle vydala CD a je i celá řada ambasad Muzea vidlí (Více na muzeumvidli.cz).

Jen připomínám, že jsme s Neilem redakční tým, který na všem tady vždy úzce spolupracoval a, i když to možná tak navenek nepůsobí, v žádném případě si nemyslete, že všechno píšu sama. Určitě nelze přiřknout autorství, a tedy zodpovědnost za obsah Vidlí jenom mně. Vše ve skutečnosti napsal i sám život, tak jak se nám odehrál. Neilovi stejně všechno nakonec opravdu poctivě přeložím (nebo aspoň koncept každého odstavce) a on to případně ústně opoznámkuje, dá tomu poslední citelný dotek.

Jen na okraj k této zmínce o naší spolupráci dodám legrační historku: Asi před 12 lety jsme v jednom pražském starém bytě navštívili takového mága - astrologa Pavla Turnovského. A ten řekl zhruba toto: „No to je bomba! Já jsem snad 25 let neviděl pár, který by se takto doplňoval. Pán se narodil v Raku a v měsíci Raku těsně po **novoluní**, má vize a nové myšlenky a totéž paní, protože je Vodnářem, ale ta má zase **naopak** měsíc ve Lvu v **úplňku**, takže ta mu to s tahem na branku pomůže **naplnit**.” Ať je to, jak je to, opravdu opakuju, že jsme OBA autory Vidlí, které opět máte před sebou v ruce či na obrazovce.

V Mladočově jsou diskutována různá témata, která přesahují mikroregion Mladočovska, a i do této vsi zase z venku přicházejí ke slovu zprávy, jako jsou volby v jiných zemích, že jeden chce spravedlnost, druhý chce jen pomáhat, jeden chce Hilary, další Trumpa, který prostě řekne, že něco prostě bude tak a basta. Někde vystupují aktivistky

Z obsahu čísla

- * Úvodník
- * RONJA: Mají zastupitelé vůbec rádi PEJSKY?
- * ZÁNIK ZDŠ v Mladočově (1977)
- * TÁBOR u katolického hřbitova v Mladočově
- * Ze ZASEDÁNÍ dne 15. března 2017
- * Z KULTURY a SPORTU: Kterak si STAROSTA do DARU do tomboly KOPNUL
- * Dudmanovi na obecním PLESE v Pořetí
- * Z KRČMY: ZAPÁLENÝ policista npor. Ing. Josef Flídr
- * DEDUDMANIZACE: POCHOD Neila DUDMANA
- * MVDr. Ivan Sládek: SDĚLENÍ pro Budislav
- * KAMERA přináší POVINNOST se ZODPOVÍDAT
- * KDO KRYJE OPOZICI?
- * BUDISLAV: ze zasedání dne 29.3. 2017
- * Kdo je to PRÁSKAČ?
- * SOUDNÍČKY a KASAČNÍ STÍŽNOST
- * Věštírna
- * Jezuita prof. Ludvík Armbuster a Tokijské květy (kniha)
- * Anglický koutek, vtipy

a chtějí stejný plat jako muži. Jenže pokud si ten mužský vydělá více, nevím, zda to automaticky znamená, že si ty peníze i nechá jenom sám pro sebe – některý se možná i se ženou stejně podělí.

Na jaře to kdysi bývaly ženy, co vysmejčily dům a jistě i vyměnily takovou tu látkovou kuchařku na stěně podobající se posláním tibetské thangce s náboženskou tematikou. Tyto české kuchařky mají milá rčení, která by se asi dnešním feministkám (je jich ale více druhů) nelíbila. Co třeba takové: „*Špatná ta domácnost bývá, kde kohoutek mlčí a slepička zpívá!* Nebo *Hospodyně pořádná, o dvanácté oběd má!* Rozdíly mezi muži a ženami by šlo jistě i využít při výuce cizích jazyků, protože učit slovíčka k tématům, co člověka nezajímají, je k ničemu. Jednou jsem zkusila v nějakém kurzu dávat studentům jen slovíčka nástrojů (hoblík, kladívko atd.) - oči mužů zajiskřily. Bodejť- vždyť s nástroji se toho dá tolik udělat, předělat, opravit! Zato tváře dívek vypadaly čím dál kyseleji. Rozdělení školních tříd zvlášť na děvčata a chlapce možná mělo něco do sebe a student se méně rozptyloval.

V Japonsku to má feminismus těžké, protože by musel v mnohém rozrušovat jazyk. Pokud někomu vadí české -ová, co by měly říkat takové Japonky, když “moje manželka” se řekne kanai, což jsou dva znaky *ka* (dům)+*nai* (v, uvnitř), tedy vlastně Japonec říká, o své manželce, že je *To, co je uvnitř domu*. (Podobné to mají v Anglii – *her indoors* [ona vevnitř] – to také někdo hovoří o své ženě. Asi věděli, že co je doma, to se počítá. A vaše manželka (*okusan*) je pak už významem doslova *To, co je za vámi*.

Otepluje se, začíná proto práce na venku, a tak jsou spíš příhodnější kuchařky s větami: *Brzy vstávej, brzy lehej, na cizí pomoc nespolehej!* Něco do se sebe má i *Poctivá práce je modlitba, která je vždy vyslyšena*. Nebo *Udržuj krok s dnešní dobou, šetři světlem, šetři teplem, šetři vodou*. A jaro tu máme takové, jak má být - s narcisy, fialkami a pučícími stromy. Jedna slepice nám kvočí a zrovna prvního března se nám

narodila jalovička Bedřiška plemene Jersey. Oproti býčkům, co po narození jen bezvládně leží neschopni dlouho zvednou pořádně hlavu, si hned uměla hezky lehnout, ale s hlavičku vzpřímenou. Zatímco dospělé kusy leží ve chlévě jak velryby, ona je na nohách častěji, skotačí jak srnka a nikdo z těch dospělých si s ní nechce hrát. Utekla nám zatím jen dvakrát.

Když už jsem zde u mléčného skotu, občas vyrábím domácí máslové čokoládové bonbóny, jen dle svátků střídám formičky. Recept: To si člověk pořídí krávu, otelí se (ta kráva). Podojí se a ustálená smetana na mléce se sebere, v elektrické máselnici se z ní utluče máslo. To se přepustí a nakonec se toto sytější žluté tekuté zlato smíchá s kakaem, sušenou třtinovou šťávou (zastánci bílého cukru někdy zvanou mizerný cukr) a třeba s rozinkami nebo kousky kokosu a špetkou nerafinované francouzské soli. Pak se to nalije do silikonových hnízdeček na výrobu bonbónů jak z bonboniery a nechá se to ztuhnout v chladu. Po vyloupnutí se čokoládky lesknou jako sklo. Kvůli neustálému ochutnávání bonbóny nikdy nevydrží déle než 2 dny.

A tak si tady v Mladočově každý nějak obhospodařujeme ten svůj větší či menší kus vlasti v duchu hesla: Já pán, ty pán. Vzduch na venku nás ujišťuje, že je tu opravdu po zimě zase příjemné jaro, které svou nezměrnou a tajemnou krásou své přírody probouzí i naději, že láska a duše blízkých jsou věčné. I když s nimi někdy ztrácíme na čas kontakt z důvodů známých jen Bohu.

Přeji Vám tedy za celý redakční tým hezké prožití Velikonoc, pro křesťany pověstně nejvýznamnějších svátků, které splývají s oslavou procitnutí přírody po zimním spánku!

Věra

Ronja: Mají zastupitelé vůbec rádi pejsky?

HAF! Tady Ronja. Tak už jsem si vyšťekala prostor ve Vidlích. Jak se máte? Já normálně - jako pejsek. Sblížila jsem se s kočkou Rozinkou, se kterou sdílím pelíšek. Nic mě netrápí, ani blechy a o zábavu mám postaráno. Někdy pronásleduju slepice, ale dělám přitom, že jenom tak náhodou běžím okolo některé z nich. To ona mě falešně nahlas na veřejnosti pak křivě obviňuje z napadení a moje rodina dvojnožců pak věří jí a ne mě.

Co je nového? V zahradě jsem tuhle objevila tělo slepice, která se stala obětí obzvlášť brutálního trestného činu. Pachatel je stále na svobodě. Kdybych ho chytila, tak bez možnosti odvolání s ním bude amen. Možná to byla kuna, ale možná také lasice kolčava. Jeden pan Pepa říkával mé paničce občas věci, ze kterých se ji jen protáčely panenky - že třeba když se malý člověk pere s

velikánským člověkem, má si vzít příklad z lasičky a skočit mu pěkně na záda a jít mu po krku jako ta lasička u drůbeže.

No ale podívejte se: Teda ty daně za psy, ty mi věru dobře nevoní. Už jsem Vám o nich jednou přece psala, ne? Vemte to tak: Jsem malinká. Kromě špejličky z jitrnice nenadělám žádných odpadků, nelínám a k tomu jsem nezaměstnaná. Příspěvky od státu ale na mě nikdo nepobírá. Jsem bez příjmu, až na noční hlídky a na ohřívání klínů lidí, což ale dělám jen tak z lásky ke svým majitelům jen za stravu a ubytování. Tak proč mám platit berně i já? A navíc nic nevlastním. Exekutor by si mohl vzít leda tak moji mističku a obojek proti blechám.

A tak jsem dala své paní plnou moc, aby napsala panu starostovi dopis, zda je možné aspoň účetně odečíst tento poplatek za mě z dluhů, které má u ní obec, ale zatím nemáme odpověď. Když oni zastupitelé nás pejsky asi nemají rádi, když chtějí, ať platíme ty daně z pejska. A je to diskriminace, protože moc dobře vím, že taková

vysmátá kočka nadělá z těch svých pitomých pytlíků granulí víc odpadů než já, chodí si po vsi, kam chce, a platit za sebe poplatek nemusí.

Doufám, že moji majitelé nebudou nikdy opravovat plot a branku, protože jedině tak se mi podaří utéct za kamarády. Občas chodí kolem na procházku jeden, je sice jiná generace, ale rád si popovídá. Sranda je i s novým pejskem, mlad'ochem. Blázen! Nemá rád vodítko. Snad na to brzy přijde, a sice že může sám pak vodit svého pána. Také si rád tento nový soused pobeseduje, poklevetí. Totiž v obci, ato víte, působí hned několik médií - tištěný Poříčský pštros, Mladočovské vidle a kromě toho ale ještě fungují jiná média: klevety! Fungují, vážně fungují! Jsou **nejstarším médiem** - ústním předáváním informací. Čemu ale důvěřujete více vy? Ústní zprávě, nebo tištěnému věstníku, kdy jeho majitelé dokonce kvůli obsahu riskují, že je bude zase někdo, byť neodůvodněně, žalovat a žádat od nich 13 a půl milionů psích sucharů?

Tak se mějte hezky, pozdravte ode mě svoje pejsky. A také slepičky a ať vám je nikdo nenapadne! (Kromě kohouta)

Vaše Ronja z Mladočova, milá fenečka ušlechtilého původu (yorkshirský teriér)

Zánik ZDŠ v Mladočově

Když jsme do roku 2009 bydleli v jiné vesnici v okrese Kutná Hora, pátrali jsme po kronice té Lhoty. Poslední stopa vedla na Obecní úřad v Uhlířských Janovicích. Tam nám řekli, že je v archivu v okresním městě (Kutná Hora). Tam nám řekli, že k nim nikdy nedorazila. Znáte to. Ztratila se. Soused nám řekl, že v ní bylo popsáno dění z 50. let.

I jinde se „ztrácely“ kroniky - třeba v Mladočově. V publikaci o dějinách obce Poříčí a jejich osad pana F. Kučery se píše o kronice Poříčí: Od roku 1964, po sloučení obcí Poříčí a Mladočov, přichází jako nový kronikář Josef Šplíchal z Mladočova čp. 19 (nyní 5), který kroniku obohatil zdařilými kresbami některých částí našich vsí...Dále se ale píše v této kronice o kronice Mladočova: „*Posledním kronikářem byl od roku 1958 Josef Šplíchal z čp. 19. Kronika byla naposledy využita v letech 1980-1988 vedením tehdejší obce Dolní Újezd pro zpracování publikací o historii zemědělského družstva a tam její stopy končí...*“

Kronika Poříčí, totiž ta její část, která je ke stáhnutí na internetu, končí ale v 1. polovině 90. let. Někde ještě existuje její pokračování, které ještě na internetu nevisí. Psalo se v ní pravidelně o počasí, o úrodě, výnosech, o tom, kolik bylo vody či sucha. Zkrátka o důležitých věcech pro hospodáře. Člověk se dozví, kde hořelo, kolika podpisy stvrdili občané svůj slib věrnosti u příležitosti umrtví soudruha Gottwalda, nejvěrnějšího přítele a ochránce pracujícího lidu, který svým příkladným životem naplnil nejkrásnější stránky dějin naší historie, ale také o zajímavých kulturních akcích, co se opravilo a za kolik peněz, kolik zvěře ulovili myslivci, kdo se oženil, kdo umřel, kdo si postavil RD.

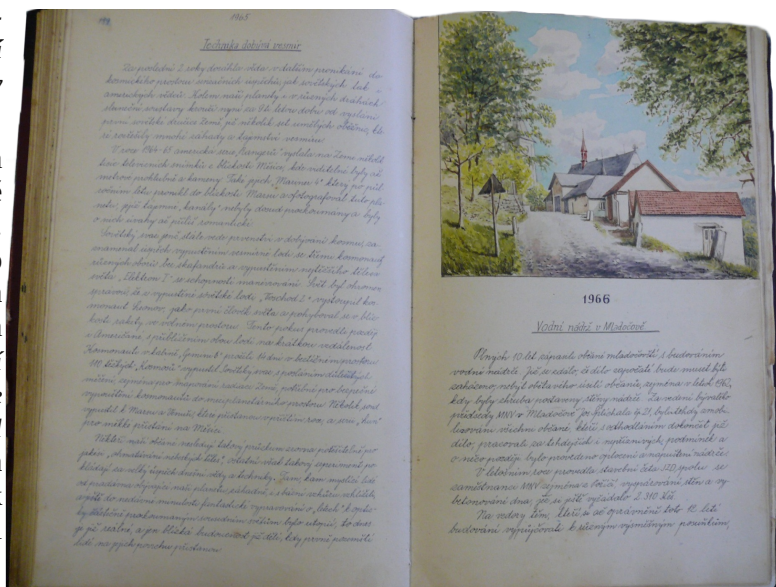
Kroniky píšou vítězové, ale jak jistě chápete člověka, který se někam přistěhuje, že se začne zajímat asi nejdříve o historii svého domu, pak vesnice a nakonec okolního regionu a čerpá poznatky i z kronik. Zjistili jsme, že vyšla kniha nejen o Poříčí, Zrnětinu a Mladočovu od pana F. Kučery, ale také knížka *Horní Újezd u Litomyšle* a od pana Růžičky *Desná u Litomyšle*, od pana dr. Martina Boštíka *Proces s rektorem Stříteským a spol., Sametová revoluce v Litomyšli* atd. Až pojedeme okolo evangelické farnosti v Proseči, pořídíme si nejspíš ještě publikaci *Československé Prosečsko*.

Když Neil v roce 2014 naléhal na pana starostu Poříčí, ať se postará o vypnutí toho nesmyslného **světla** před farou v Mladočově, které svítilo i na dům čp. 22 nahoře naproti věže kostela, argumentoval pan starosta, ať si Neil zjistí, za koho bojuje, že *pan Krejčí podepsal uzavření školy a že Poříčí nebylo samostatnou obcí. Víš to vůbec?* Ptal se starosta.

Neil věděl, že Mladočov byl pod Dolním Újezdem a nyní pod Poříčím. Možná by dnes Mladočovu bylo pod Dolním Újezdem lépe: měl by osadní výbor a klid. Ani jedno se nám moc nezdálo, že by jeden zlý mužský rozhodoval o uzavření školy, když nebyl ministrem školství (?). Že by měl někdo potěšení v zavírání škol? Snad za Hitlera ten, kdo u nás nařídil zavírat vysoké školy. Stejně tak se nám nezdálo, proč by do něčí ložnice mělo svítit světlo, ať je to, kdo je to. I kdyby nějaká osoba podepsala rozsudek smrti, ale v amnestii byl osvobozena, netušíme, k čemu je dobré šikanovat ji světlem. A tak jsme na pokyn starosty zjišťovali a zjišťujeme dodnes, ale spíš OPAK:

Pan Jan Krejčí, bývalý předseda JZD Poříčí (i po Sametové revoluci) trvá na tom, že neměl zájem o uzavření školy, zvláště když by jeho mladší syn to měl do ní tak blízko, ale chápal, že situace byla již **neudržitelná**. Máme za to, že jakýkoliv případ podpisu musela byla jen formalita.

Chtěli jsme o tom všem diskutovat na zasedání na jaře v roce 2015, protože přece jen je to dost vážné obvinění -zavřel školu podpisem (!), ale prakticky žádná diskuse na zasedání k tématu neproběhla (*bereme na vědomí, říkali*). Dočkali jsme se leda jen dalšího osočování nás i

nepřítomného pana Krejčího, a sice, že pan Krejčí přislíbil, že bude z toho **školka**, ale nakonec nebyla. K tomu nám pan Krejčí sdělil, že taková myšlenka tu sice byla, ale moc se to ale budislavským nelíbilo kvůli katolické farnosti v blízkosti možné školky. Nevíme, zda šlo o problém komunisté proti katolíkům, nebo o evangelíky proti katolíkům. Pro každý pád jsme si tedy ještě zjišťovali i další skutečnosti (jak radil starosta, který ale nechtěl na zasedání diskutovat), a to nahlédnutím do kroniky obce Poříčí. Co ta k tématu zániku Základní devítileté školy v Mladočově píše v souvislosti se jménem Krejčí? Na straně 293 stojí psáno toto:

1977

Zánik ZDŠ v Mladočově

30. července před zahájením školního roku byli rodiče žáků z Poříčí, Zrnětína a Mladočova pozváni do místn. MNV v Poříčí, kde předseda MNV s. Jireček, taj. MNV s. Tejkal a řídící učitel s. Metyš seznámili přítomné počtu asi 30 občanů, že v důsledku nízkého počtu žatstva a hlavně k zdokonalování úrovně jejich výuky bude zdejší Základní devítiletá škola již definitivně uzavřena.

Občané zejména mladočovští projevíli zjevnou nespokojenost s tímto opatřením, odvolávajíce se na záležitost před zahájením škol. vyučování již hotovou, bez jejich předběžného projednání.

Předst. MNV spravili občany o tom, že je to rozhodnutí okresního školského odboru vzniklé jistě po správném řešení v zájmu náročnější výuky žatstva a z příčin již shora uvedených.

S. Jireček také hovořil o využití školní budovy pro zřízení mateřské školky.

Od 1. září žáci I a II. ročníku dojížděli do Desné, kde jim bylo slibováno dodávání obědů. Toto se však neuskutečnilo, neboť nebyl průvodce, jež by žáky do kuchyně provázel. Žáci III. a IV. ročníku navštěvovali školu v Hor. Újezdě a někteří rodiče posílali své žáky přímo do ZDŠ v Dolním Újezdě.

To je vše, co se k uzavření školy v Mladočově v kronice píše. Závěr? Jméno Krejčí v souvislosti s uzavřením školy či se školkou se v textu nevyskytlo ani jednou. Patrně vězí jen v hlavě pana starosty. V roce 1980 hrozil dle kroniky dále zánik školy v Budislavi. Nikoliv protože by jim tam nějaký pan Krejčí chtěl školu zavřít, ale bylo málo žáků. Tak přišli orodovat za rodiči v obci Poříčí, ať posílají děti do školy tam. Nakonec uzavřeli školu v Desné a v Horním Újezdě. Že by i tam řádili nějakí Krejčové?

Pane starosto, měl byste se panu Krejčímu omluvit!

Poslední otázka zní: **KDE je současná kronika obce Poříčí?** (Pokračování, co není naskenováno na internetu). Pokud je na obci, proč nám její stránky či jejich kopie onehdy starosta nechtěl předložit k nahlédnutí, když jsme o to žádali dokonce písemně dle InfoZákona 106? Kronika tam u něho na obci byla prý v pátek, další středu už tam prý nebyla. Kde tedy je?

Tábor u katolického hřbitova v Mladočově

V minulých číslech jsme věnovali velký prostor hřbitovu v Mladočově, který se nám reálně zdá poněkud **stíněný**. Zmínili jsme se o budově bývalé a vlastně posvěcené školy (kdysi se školy **světily**), která byla ve 2. polovině 20. století uzavřena, stejně jako stovky jiných škol. Nepochybně se to tehdy nemuselo někomu líbit, ale takový je už život. Bylo to zřejmě neudržitelné. U školy, do které v jistou dobu chodily děti ze širokého okolí, bývala zahrada. *Dům dětí a mládeže ve Svitavách*, který areál převzal do vlastnictví, udělal ze školy Dům pionýrů a na zahradě postavil chatičky a bazén. Snad to byla kdysi chyba a už tehdy (!) se tento nápad údajně ne všem tehdy líbil. Například občan pan Josef Bošík na posledním zasedání tvrdil, že byli tenkrát *proti tomu*.

Po Sametové revoluci to ale mohla obec s jeho bratrem Pavlem v čele napravit. To však neučinila. S obnovením poklidné zahrady nebo snad s rozšířením přetěsněného

hřbitova se nespěchalo. Naopak. Spíš se časem rozšířila kapacita tábora a soukromý podnikatel, který si areál pronajímá, tam nyní pořádá letní tábory. Dům dětí a mládeže v odvolacím soudním řízení měl totiž podle Krajského soudu v 90. letech právo si odvést svých **20 chatek**. *S touto situací se však obec nesmířila a postoupila záležitost Nejvyššímu soudu ČR*, píše se v publikaci pana Kučery. Na co obec potřebovala chatky, byť v jejím vlastnictví? Dále se píše, že *obec nečekala na ukončení sporu a hned po jeho zahájení objekt obsadila*. Stále je věcí kontroverze, co to znamená obsadit, co obec vedlo k takové netrpělivosti, jaký záměr s areálem měla - zda klíč obdrželi zastupitelé dobrovolně od paní správcové cizího majetku (ta trvá na tom, že klíč tehdejšímu starostovi odmítla jen asi den před oním obsazením půjčit), nebo jak se vlastně do objektu dostali a jak si zajistili přístup do něho. Soud se tehdy *konal od dubna 1995 do července 1997*. Bylo by zajímavé nahlédnout i do spisu tohoto sporu v

archívu soudu. Historie se někdy vrací. Zamlžené dění okolo školy, k němuž došlo v 90. letech, zdá se nám, není ještě úplně projasněno. Věcné vzpomínky pamětníků, nikoliv osobní útoky (*jste tu nežili*) ale vítáme.

Na internetové mapě se dozvíme, že v budově školy mají dnes sídlo jacísi ochránci přírody. **Heuréka OK spol. s r.o.**, která má sídlo v Mladočově. Ve svých stanovách píše, že je to NEZISKOVÁ organizace s vlastní právní subjektivitou. *Jsm*

neziskovou organizací a stanovená cena pokrývá skutečné náklady spojené s pobytem dítěte na táboře. Je organizační jednotkou - kamenem občanského sdružení Mladých ochránců přírody. O umístění tábora píšou: *Celý objekt je umístěn u lesa na okraji vesničky a svým vybavením nabízí široké sportovní využití. Přímo v areálu je koupaliště, travnaté hřiště na fotbal, dvě travnatá hřiště na volejbal, stoly na ping-pong, hřiště na basketbal, nohejbal a několik ohnišť. Součástí areálu je hacienda na diskotéky a další program. (O táboru přilepeném ke hřbitovu, o budově fary a kostela hned vedle ani slovo).*

Ve stejném areálu ale podle internetu působí současně i zapsaný spolek, a sice **Proti proudu, z.s.** I on má ve stanovách *podporovat iniciativy dětí a mládeže, zaměřené na zvýšení kulturní a společenské úrovně, jejich formování po fyzické, psychické i sociální stránce, tak aby se kompenzovaly negativní vlivy současné civilizace.* O počtu dětí v táboře se stránky nezmiňují (nenašli jsme a bereme to zpět, pokud jsme to přehlédli), jen o letňácích, že je jich tam maximálně 90. My jich loni napočítali u normálních táborů okolo 200.

Je samozřejmě otázkou, jak jen svému POSLÁNÍ CHRÁNIT PŘÍRODU A KOMPENZOVAT NEGATIVNÍ VLIVY SOUČASNÉ CIVILIZACE mohou dostát, když jde o tak velkou koncentraci osob (počtem větší vesnice než je Mladočov), která sama o sobě je projevem civilizace, nemluvě o využívané technice spojené s pravidelně pouštěnou reprodukcí hudby, kterou oblažují a chrání lesní život.

Podle posledního čísla Poříčského zpravodaje jistý spolek Proti proudu nabídl ZDARMA DÁREK (důležité je nevykládat si ho jako úplatek), a sice že se mohou děti z obce ve věku od 6-17 let zúčastnit tzv. Letňáku- víkendový tábor. Zažít „společný víkend“. Podle všeho to ale není víkend „společný“ jen pro děti z obce, protože maximální počet účastníků k danému datu je podle internetových stránek 90 (Zdroj: <http://www.heurekazo.cz/dalsi-akce/>).

A byl už podruhé „tábor“ pro seniory! Čím to, že teprve nedávno se tyto akce začaly pro místní občany organizovat? Možná chtějí napravit to, že tyto místní skupiny posledních 20 let opomíjel. Jedním z možných výkladů je, že je

účelné (ve světle kritiky oslabené piety hřbitova) pozitivně si naklánět vůči táboru obecné mínění občanů Poříčí, a to jak dospělých, tak i dětí.

Není vše zlato, co se třpytí. Ne všechno, co vypadá, že nás nic nestojí, je zdarma, ne vše lze přepočítat na cenu peněz. Zvláště pobyt na kontroverzním táboře u hřbitova v Mladočově. (Viz předchozí dvě čísla Vidlí). Za některé věci vesnice platí cenu sociální či etikou.

Naše děti se tábora nezúčastní, jednak ze solidarity k některým našim občanům, kterým nebudeme házet sůl do očí a prodlužovat jejich rozčarování, neboť tábora si v Mladočově jistě za uplynulé léto 2017 opět „užijou“ až, až, jednak protože MY bychom museli podat žádost či dotaz k letňáku starostovi JEDINĚ PÍSEMNĚ, jinak by na nás zavolal policii. Konečně kempujeme v Mladočově vlastně po celý rok!

Co takhle zorganizovat tábor pro 90 dětí tam dole u Orlovny v Pstrosečíně? **Letní tábor v Pstrosečíně 2017** u Kulturního domu? Červenec - srpen.

Turnusy	Termíny	Volná místa	Cena
Letní tábor I. turnus	28.06. - 10.07.	0	5200,- Kč
Letní tábor II. turnus	10.07. - 22.07.	0	5200,- Kč
Letní tábor III. turnus	22.07. - 03.08.	0	5200,- Kč
Letní tábor IV. turnus	03.08. - 15.08.	0	5200,- Kč
Malý tábor	21.08. - 27.08.	13	2700,- Kč
Letňáky 27.8.-31.8. 2017	27.08. - 31.08.	82	1950,- Kč

Letní tábor Pstrosečín

Na zasedání zastupitelstva obce Poříčí bylo na programu následující (výčet možná není úplný): **rozpočet obce na r. 2017; prodej obecního pozemku, žádosti o finanční dary; výše členských příspěvků mikroregionů; žádost o převod spravovaného území; návrh na využití pozemků- hřbitov Mladočov.**

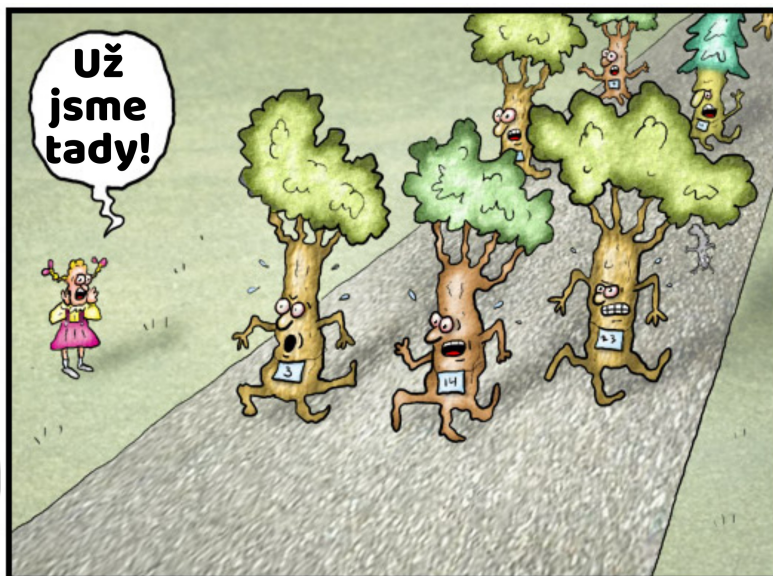
Fascinuje nás ta dovednost schovat prosté téma pod bodem *žádost o převod spravovaného území*. Že nevíte, co se pod tím skrývá? V podstatě jde o konec provozu Informačního centra, neboť už na něho nebudou peníze k podpoře provozu, proto bude na území obce, coby území zajímavého pro turisty, odkazováno v IC v Litomyšli.

Je tedy na čase udělat něco z toho **starého sklepa**. Nevíme, zda zrovna muzeum Matěje Abrháma, který potupně svou hlavu odevzdal Bohu někde u Morašic. V době rebélie již nebyl rychtářem a nejsme si jisti, zda místo, kde stál jeho rodný dům, vůbec dnes patří pod obec Poříčí. Navíc je zřejmé, že se vlastně poříčským ani moc do povstání nechťelo. Slyšeli jsme ale drb (myšlenku), že by z toho sklepa mohlo být třeba mauzoleum Evropské unie a předražených projektů.

První body schůze byly jednohlasně odhlasovány tentokrát všemi přítomnými zastupiteli (i pan poslanec Vostřel byl přítomen!), tam celkem není o čem rozhodovat či nad čím přešlapovat.

„Nejzajímavější“ byl bod s názvem *Návrh na využití pozemků - hřbitov Mladočov*. Lekli jsme se toho názvu bodu, cože to jen plánují učinit se hřbitovem. Zrušit hřbitov úplně a využít ho k rozšíření tábora až úplně ke kostelu? Další chatky rovnou za zdí kostela? Ne, není se čeho obávat, šlo jen o nepřesně formulovaný bod.

Ve skutečnosti se jednalo o návrh na změnu využití pozemků (pro nový územní plán) za hřbitovní zdí, který jsme před časem poslali s podpisem zástupce další rodiny z Mladočova (Krejčovi) na obec. V podstatě se k tomu ale zastupitelé věcně nevyjadřili, pouze ten návrh vyhýbavě *vzali na vědomí* – vlk se nažral, koza zůstala celá. To proto jsme původně žádali o věcné stanovisko dle § 16 písmene g) nikoliv f). Nedá se říci, že by vyložene proti návrhu silnými argumenty brojili. Budou ale muset nechat dát věcem stejně volný průběh a počkat, zda se NÁMITKY k územnímu plánu neobjeví v jiný okamžik. Někteří občané z Mladočova (přišli manželé Boštíkoví senioři s pí Hájkovou) vznesli k bodu určité poznámky, kterým jsme úplně moc nerozuměli, každopádně nevyzněly jako velká podpora návrhu či sousedů. Máme za to, že se člověk může pohádat se sousedem, mít různé názory, ale má-li tento problém s někým třetím z venku, je přirozené ho spíš podpořit. Koneckonců jsme z jednoho

kopce.

Šlo o tyto poznámky:

1. **Hudba jde spíš do lesa.** Do lesa a daleko do polí, kam jsme loni v létě několikrát týdně chodili na procházku. Je pak otázkou, co má co hudba od „ochránců přírody“ jít do lesa či s větrem jinam do Mladočova. Pokud se ochránci přírody neumějí bez reprodukované hudby bavit jinak, nepotřebují k tomu jako kulisy živý les, mohou rovnou zůstat někde v **tělocvičně ve městě** a pouštět si ji tam – takto by příroda v Mladočově byla ochráněna nejlépe.

2. Další argument byl, že **pan farář Preisler má rád děti a tomu to nevadí**. Lze to vzít na vědomí. Láska k dětem a pieta hřbitova je něco úplně jiného. Jde o názor člověka, který tu již dávno ani nebydlí. Každý laskavý katolický pan farář má u svých farníků i obyčejných občanů nepochybně vysokou autoritu a jeho slovo má nemalou váhu, ale není neomylný, ani kdyby byl papežem, protože ani tzv. **papežská neomylnost** se netýká všeho. Zastupitelstvo obce by jen jeho názorem nemělo být vázáno, třebaže řada z nich jsou katolíci. Stanovisko obce či správního orgánu by se nemělo opírat o názor či postoj jednoho člověka ve vysokém věku a možná vlastně i ne 100% sluchu. Navíc jeho hranice tolerance může být vlivem duchovního života silně posunuta. Může tolerovat a odpouštět to, co by normální smrtelník neuměl a co se od něho neočekává.

Koneckonců údajně panu faráři **ani nevadilo silné světlo** namířené na budovu farnosti, které celou noc svítalo do ložnice Krejčovým do roku 2014 (*aby nemuseli Krejčovi svítit*). Komu ale v noci mohli zavolat, že už jdou spát a že už jim můžou světlo zhasnout? Panu místostarostovi? Světlo panu faráři nevadí je jeden legitimní názor. Diskuse nekončí. Muslimským ženám nevadí nosit burku, to ale neznamená, že některým českým by se v ní špatně pracovalo na zahradě.

3. **Škola se zavřela a naše děti už pak musely chodit do školy**

jinam.

To je už život. Stovky škol se postupně zavřely, ale nepochybně se z těch škol nikde v republice nevyklubal tábor s 200 dětmi a s moderní hudbou a zábavou. Nedošli jsme zjišťováním k závěru, že by jedna osoba (málem hnána na hranici k upálení) byla zodpovědná za uzavření školy, jak jsme psali v přechozím článku. A už vůbec netušíme, co pořád mají s tou školou a jak to souvisí s dnešním hřbitovem a jeho pietou, kdy celá záležitost již překročila hranice původně jistě dobře míněného záměru.

Ještě jedna zákulisní perlička ze zasedání, která se v Poříčském zpravodaji nezaleskne:

Obec si pozvala jednoho pána, který se tvářil nebo aspoň vypadal nezávisle. Měl tam být k tomu užítu, jako je pořízení nahrávky ze zasedání pro nám bližší neurčené "účely obce". Že by náhle chtěli psát do Poříčského zpravodaje více detailů? Čekal venku před zamknutými dveřmi do Orlovny, pak došli občané Voralovi a pár sousedů z ulice řadovek vedle Orlovny a manželé Boštíkovi senioři a pí Hájková z Mladočova. Vevnitř už měli zastupitelé "předzasedání", probíhala tam, zdálo se nám, horká diskuse, jakou na skutečném zasedání nezažijete.

K nahrávání: O tom, že má občan právo si nahrávat veřejné zasedání, jsme již psali. Zaručuje to Listina základních práv a svobod (je součástí Ústavního zákona). Takže i kdyby si odhlasovali do Jednacího řádu, že s tím nesouhlasí a i kdyby vláda ČR

Ze zasedání zastupitelstva

přijala zákon, že se to nesmí, tak to nebude platit. To však neznamená, že je vhodné, aby občan namířil na schůzi kameru **na jednoho občana**, který zrovna ani nepromlouvá. Ve skutečnosti právní výklad říká, že kamera by může být namířena případně *na toho občana, který se zrovna vyjadřuje k veřejné záležitosti*. Pořizovat záběry z publika by měla kamera jen *náhodile*, ne mířit cíleně na jednu jedinou osobu, co nemluví.

Pana kameramana ale nikdo ze zastupitelů o tom nepoučil, a tak se postavil na opačnou stranu s kamerou namířenou především na Neila stojícího se svou kamerou a stativem naproti němu. Pán kameraman byl ještě nepochopitelně příliš blízko krátké strany stolu, takže nemohl mít pod pěkným zorným úhlem zastupitele, o jejichž projevy jde při natáčení především. Neil tedy přešel na opačnou stranu a postavil svůj stativ vedle kameramana. Ten neměl důvod odcházet na druhou stranu, protože Neil stojící vedle něho mu vůbec nezacláněl. Leda že chtěl filmovat Neila, který mu přechodem k němu utekl ze záběru. Přesto tak učinil a odešel tam, kde před chvílí stál Neil. Tím, že přešel tentokrát on na opačnou stranu, nám jen potvrdil naše podezření, že cílem náhlého rozhodnutí obce pořizovat si ze zasedání nahrávku nebylo ani tak zachytit průběh zasedání, jako spíš okatě neobratný pokus filmovat především Neila. Jinou logiku v tom nevidíme. Neil však opět přešel na druhou stranu a u toho to skončilo. Nejspíš tedy pan kameraman svůj užitečný úkol nesplnil. Policii o radu nikdo nezavolal.

Z kultury a sportu: Kterak si starosta do daru do tomboly koplul

„Diskuze se šilencem pro vás skončí s vysokou pravděpodobností neúspěšně; v mnoha ohledech je jeho mysl totiž mnohem rychlejší, protože se nenechá zdržovat rozvahou a podobnými věcmi.” G. K. Chesterton (1874-1936, spisovatel, katolík)

Opět i letos se v naší domovní schránce ocitl letáček s **pozvánkou** na obecní ples. Jelikož se jedná o ples pořádaný nikoliv myslivci či zahrádkáři, rozhodli jsme se obrátit se na obecní úřad, na pana starostu. Někdy totiž prý ani není kam si pořádně sednout a snad je dobré si předem rezervovat místo u stolu. Neil: 8.2. 2017 jsem se mezi 16. a 19. hodinou dostavil na obecní úřad s letáčkem (Pozvánka na obecní ples) zeptat se, KDE mohu zakoupit lístky na bál. Starosta obce odpověděl: „Tady se neprodávaj, tam jsou dveře.” Zeptal jsem se ho znovu, KDE se TEDY prodávají, ale opakoval, ať vypadnu, že nemám právo si přisvojovat jeho čas atd. Asi třikrát na mě zavolal policii (nechtěli přijet) a do telefonu jí hrál divadlo, a sice že se ptá slušně pana Dudmana, zda má něco na podání. Dotaz KDE seženu lístek, není dotaz na písemné podání (jde o kulturní akci) vzhledem k tomu, že pro podání se vztahují zákony, kdy by

mi mohlo být písemně odpovězeno do 30 či do 60 dnů, což už by dávno bylo po bále. Panu starostovi jsem sdělil, že bych si pouze přál jít na ples. On mi na to odvětil: „Já bych toho chtěl. Já bych chtěl, abyste se z vesnice odstěhovali.” **Od toho je v obci starosta- nemusí mě mít rád, nemusí se mnou souhlasit, ale neměl by mě diskriminovat a tvrdit, že se se mnou nebude bavit, aniž by to věcně odůvodnil jinak, než že by si přál, abych se odstěhoval za Kanál.** Žiju na malé obci o cca 450 obyvatelích a pokud policejní auto opakovaně za poslední 2 roky stojí před našim domem v Mladočově, protože policie přišla zjišťovat stanovisko i druhé strany, musím pak sousedům vysvětlovat: **Ne, v noci nás policie nepřišla zatknout. Policie přichází a zase odchází, jen ji vysvětlím, že jsem se chtěl zeptat na obci, jak to chodí s plesem.**

Pokud jde o postoj, a sice že musím podávat všechno písemně a na vlastním papíře, došel jsem k závěru, že všechno má své meze. Věra několikrát volala i Neil několikrát volal další týden ve středu 15. 2. starostovi s dotazem na ples, ale ten jen s talentem divadelního ochotníka předstíral, že **nefunguje signál**. Nakonec zavolal

Vítáme Vás v obci Pstrosečín

Mikroregion Nemyslíšsko

policii, že ho někdo obtěžuje telefonáty. Než dorazila k nám, vyrazil Neil do Poříčí, ale ne hned na obecní úřad.

Po neúspěšných telefonátech chtěl případně zajistit místa a předat náš **dar** do tomboly přes jednoho chlapce (Leoš), který se stará třeba o vytápění Orlovny, ale ten ho opět **odkázal i s darem na „obec“**, že letos s tím plesem nemá nic společného, jak Neil pochopil. Koneckonců ples je **OBECNÍ**. Opět se nebylo možné s panem starostou domluvit, „nechápal a nechápal“, že to, cose mu Neil snaží předat, je jen dar do tomboly, a že se ptá na možnost si rezervovat místa u stolu. Dar: šlo o tlustou, asi 1,4 kg knihu *Výživující tradice: Kuchařka, která je výzvou pro politicky korektní výživu a diktátory ve stravování* (700 str.) za 570 Kč. Cokoliv Neil má, prý mu má podat jen písemně. Předat dar písemně? Ústně neodpoví nic. Zato se klidně bude dlouho hádat, že mu neprodá list papíru. **Máte něco na podání? Máte něco na podání? Naposledy Vás vyzývám opusťte tuto místnost.** (Několikrát ho „naposledy“ vyzýval...). A opět zavolal na něho policii, co už byla na cestě k vůli „obtěžujícím“ telefonátům.

Policie se snažila věc urovnat na místě. Je tak pomalá a zjemnělá, že nedokáže udělat pořádek a nechá se šikanovat samotným starostou, který Neilovi odmítl prodat papír, aby mohl předat dar písemně. **Papír tedy Neilovi darovala policie.** Na to máme policii? Chápe vůbec policie svou roli?

Starosta se jen zlomyslně usmíval, jak mu ta šikana pěkně jde. Po dlouhém vyjednávání „složitě“ záležitosti, kterou by pochopilo i batole, ale u které bylo potřeba asistence policie, odešel Neil i policie pryč. Uslyšel ale na venku před úřadem spadnutí nějakého předmětu na podlahu v kanceláři. Tak se zase vrátil.

Dále již jen citujeme Neila: Vrátil jsem se tedy do kanceláře starosty a náš dar do tomboly ležel **na podlaze** (po které se nechodí v papučích) daleko od stolu starosty, kam jsem ho původně položil (!). Starostovi jsem vyjádřil, že se mi nelíbí jeho jednání, cože to dělá s mým dárkem do tomboly. Nebylo to od jeho dcery zrovna projevem její velké vyzrálosti, když řekla: „Ale on ji nechtěl!“ A opět s teatrálním vykáním starosta opakoval: **Máte něco na podání, máte něco na podání?** Sdělil mi, že ode mně nic nechce. Nešlo ale o dar pro něho, ale pro občany do tomboly, byl jen jeho dočasným správcem, **nemá ho co chtít, či nechtít**, je to jednou starosta a mým občanským právem je jít na obecní ples (co není soukromý večírek) a stejně tak jako každý jiný občan mám přece právo věnovat něco do

tomboly. Přinést něco do tomboly ještě nemůže znamenat, že **OBTĚŽUJU** (?) starostu. Nakonec **DO KNIHY** v ochranné plastové folii na zemi **KOPNUL** tak, že se ocitla v opačném koutě.

Kdo kope do knih, co za nic nemohou, **ZJEVNĚ** nemá respekt pro studium a vědění. Je možná až prorockým znamením, že kniha, do které si sportovec kopnul, se jmenuje *Výživující tradice: Kuchařka, která je výzvou pro politicky korektní výživu a diktátory ve stravování* a popisuje, jak a proč dochází k fyzické a mentální degeneraci lidstva. (Kopnutí se náhodou zachytilo i na video, viz mladocov.cz)

V tom však už starostu opět přicházela „chránit a pomáhat mu“ policie, kterou na mě zavolal. Její **pozornost byla soustředěna jen na mě, na „moje“** údajné „chování“. Pan policista mi řekl, že pan starosta považuje „moje chování“ jako přestupek proti občanskému soužití, ale věcně mi nesdělil, **JAKÉ** chování. Policie jen papouškuje přání či iracionální postoje starosty **či je rovnou čte z jeho očí**. Stačí, že to řekne pan starosta. Netušil jsem, že policii v Litomyšli řídí náš starosta coby místní šerif, který má evidentně správní moc určovat, co je a co není přestupek proti občanskému soužití a policie ho pouze slepě poslouchá, místo aby mu řekla, že **JEHO** jednání (diskriminace a úmyslné pohození a hrubé zacházení s knihou) je protiprávní a že tedy sám postupuje protiprávně (zneužívá pravomoc veřejného činitele), když na mě, který jen po právu hájím své zájmy, volá policii. V podstatě policie pasivně přihlížela protiprávnímu jednání starosty, nezjistila fakta, a proto mě následně **zajistila**. Totiž policista pan Jindřich Janata, osoba jednání jemného a neasertivního, si s ním nepodarila jen uposlechnout pokynů starosty, osoby jednání hrubého až agresivního.

Zajištění: Odmítl jsem (ale jen slovně) totiž jít zase ven a podat policii zase „vysvětlení“ na venku, ne v kanceláři, na jejíž podlaze ležela kniha (totiž jen slovně jsem odmítl, nikoliv fyzicky), proto jsem na úřadě ještě přece neskončil. Nechal jsem se proto **TENTOKRÁTE** zajistit, tj. „omezit na svobodu“ příslušníkem Jindřichem Janatou. Pan Jindřich však musel vědět, jak získat lístek, když sám na ples do Poříčí opakovaně chodí. A také na dětský karneval. Vedoucím obvodního oddělení v Litomyšli je npor. Ing. Josef Flídr, který ale bydlí hned ve vedlejší vesnici v Desné a nepochybně se zná s občany z Poříčí (zejména vedením obce), možná již od ZŠ. Byla otázka času, kdy svůj zvláštní trvalý postoj policie překročí ještě dál za únosnou hranici.

Právníci říkají toto: Neuposlechnutí výzvy úřadu nebo policie nemůže být přestupkem

v případě, že výzva některého z orgánů státní správy odporuje základním právům, která mají lidé zaručena ústavou. Vyplývá to z nálezu Ústavního soudu (I. ÚS 1849/08)

Pokud bychom připustili výklad, že jednotlivec je povinen vždy uposlechnout jakoukoliv výzvu úřední osoby a teprve následně si může stěžovat, pak by beztretně mohlo docházet k úplnému potlačování některých základních práv jednotlivců. Jednotlivec je zásadně povinen se podrobovat výkonu pravomoci veřejných orgánů, ale pouze za předpokladu, že tato veřejná moc je vykonávána v souladu se zákony a ústavním pořádkem!

Bez pout jsem nastoupil do policejního auta, které se mnou odjelo do Litomyšle, kde jsem musel do půlnoci podávat „vysvětlení“. Pak mě odvezli zpátky. Moje žena pak s rozrušením přijala telefonní hovor od policie, že se mi nic nestalo, že mě „jen“ zajistili, abych podal vysvětlení na policii v Litomyšli. **Zkrátka po 16:00 jsem po neúspěšných telefonátech odjel z Mladočova do Poříčí. Domů jsem se vrátil (odvezli mě zpátky do Poříčí) po 1. hodině ranní, na stole byla studená večeře a moje rodina už spala.**

Zná policie svou roli? Policie má pomáhat a chránit, ale jen někomu a někoho? **Až později, když si policie prohlédla záznam z paměťové karty z mé kamery, mi po shlédnutí záznamu sdělili, že narazili na protiprávní jednání, avšak nikoliv moje, ale (světe, div se!) pana starosty, který v podstatě jen z pohrdání „schválně“ kopnul do té knihy. Proč tedy nezajistila a nepředvedla k „vysvětlení“ jeho, ale mně?**

Pan Flídr (vedoucí policie) pak volal další den Věře, že by s ní chtěl osobně mluvit (nešlo ale o oficiální výslech). Dne 16.2. 2017 ji a Neilovi v osobní poznámce sdělil kromě jiného, že na videozáznamu objevili protiprávní jednání, avšak světe div se (!) pana starosty, když kopl do té knihy. **Takže policie jen osobně na místě pasivně přihlížela v přímém přenosu protiprávnímu jednání toho, kdo volal policii, ale rozpoznat ho dovedla až z videonahrávky omylem zajištěného, jemuž se protiprávním jednáním děla újma?** Něco tak hloupého se nám špatně formuluje. Dosud netušíme, kde je knize konec. O ochranu zájmů Neila se policie totiž nepostarala.

Neil bere na úřední jednání, kterým je návštěva obecního úřadu, kameru k zachycení úředních aktů, ale spíš úplnou náhodou se mu podařilo zachytit, kterak si histriónsky jednající starosta Franta na Obecním úřadě v Poříčí kopnul do knihy, totiž do daru do tomboly.

Byla otázka času, kdy policie učiní pochybení. Už ji udělala jednou, když nám bránila natáčení jednoho zasedání v roce 2014. Jedna právní kancelář to uzavřela tak, že policie postupovala tehdy nezákonně, stejně tak starosta. Poslali jsme nyní ale už Stížnost na svérázný postup policie ČR, a to na Krajské ředitelství policie ČR v Pardubicích s adresou Na Spravedlnosti. Dle názvu ulice to vypadá, že jsou tam **spravedliví**, ale spíš to znamená, že za dávných časů tam stávala šibenice. Dosud nepřišla odpověď – asi dumají, jak z toho kolegy vymluvit, a sice že **zásah byl až na nepřiměřenost v tom a tom ohledu celkově přiměřený. A že boty měli policisté také v pořádku - pravou botu na pravé a levou na levé.**

Dudmanovi na obecním plese v Poříčí

V pátek 17. 2. 2017 jsme se poprvé vypravili na obecní ples. Nezávislýma očima: Na plese bylo možné si zakoupit opravdu **velice chutné jídlo**, na kterém si musely zkušené kuchařky nechat záležet. Takový tatarák byl zážitek. To si ho prostě dáte do úst, zavřete oči a přikousnete česnekovou topinku. Celý svět zkrásní a je v něm stejně dobře jako dobře chutná toto jídlo. U okýnka, kde se jídlo vydává, jsme spatřili v kuchyni kromě paní místostarostové i paní Annu Faltysovou, další ženy, které se o dobré jídlo postaraly, bohužel neznáme. Hasiči byli u výčepu. S jídlem tedy lidé usedávali v jídelně, kde se nyní konávají zasedání zastupitelstva od té doby, co se o věci veřejné začali zajímat Dudmanovi. Na této události jsme zahlédli dva známé veřejné činitele-policisty, kteří se tam dostavili tentokrát ne někoho zajišťovat, ale jako soukromé osoby.

Dorazili jsme do Orlovny něco po 8. hodině, někteří zastupitelé postávali u vchodu, asi hlídali tombolu. Náš dar do tomboly nikde nebyl.

Židle u stolů v sále již byly buď obsazené, nebo na nich byly kartičky s počtem rezervovaných židlí. Manželka starosty Franty ho musela táhnout od Neila, který se ho s papírem s podacím razítkem obce jen přišel za hluku hudby zeptat, kde jsou naše místa, protože jen na Neila cosi zakřičel- nejspíš, že se s ním nebaví a má mu to dát písemně. Jak může ale někdo tvrdit, že na ples člověk jen přijde a koupí si lístek (nic se nerezervuje), když u některých stolů byla rezervace nebo napsáno Zrnětín apod.? Tak kdo tady nemluví celou pravdu? Pro nás zůstaly volné židle nahoře na galerii, kde byly tři prázdné stoly. Nahoře je pěkný výhled dolů, nevýhodou je, že s pitím musíte chodit po schodech a že jste od parketu, ale i ostatních občanů odříznutější, ale nestěžujeme si.

Úvodní vystoupení sportovce bylo po zásluze oceněno potleskem. Snad jen by se ale hodilo přece jen k jiné příležitosti (třeba na sportovní akce) než na ples, na který třeba mohli na úvod pozvat profesionální pár, aby nám na ukázkou zatančil.

Tanec pěkně a patřičně ustrojené skupiny tanečníků (tzv. **Půlnoční překvapení**) jistě členy této skupiny stmeluje při společném nacvičování na vystoupení, které se povedlo. Při vystoupení na ostro se mohou ukázat a sklidit obdiv. Radost, jakou z této činnosti od příprav až po večer, kdy vystoupí, mají, je pochopitelná.

Drobná změna či doplněk by umožnil, aby se takové potěšení z posílené jednoty přeneslo z úzké skupiny i na ostatní veřejnost – před plesem by se mohl obcí **organizovat přípravný kurz několika párem lekcí**, na které by široká veřejnost mohla přijít a osvěžit si své taneční schopnosti za vedení páru profesionálních učitelů tance. Prarodiče by se také mohli chodit dívat. Pozitivně by se to vše mohlo odrazit v dalším povýšení ethosu celého plesu.

Když se řekne diskotéka, je to diskotéka, když se řekne ples, představujeme si spíš společenské tance a ženy v dlouhých róbách. Hudební skupina **Rytmik** výborně hrála, sál nabíjela spoustou energie. Hudba ale byla na to, že mělo jít podle pozvánky o PLES, **příliš hlasitá**, takže to chvílemi vypadalo, že jsme se ocitli spíš na **rockovém koncertě než na taneční zábavě**. Až nečistě pokřiveně zvuk rezonoval v relativně malém sále (oproti třeba sportovní hale). Příště si vezmeme ochranné špunty do uší.

Kdysi dávno jakou hlasitost hudebník na dvoře krále z nástroje z loutny vyloudil, takovou ji vyloudil. Nyní máme reproduktory, jejichž hlasitost byla na náš vkus příliš silná na to, aby si třeba plese ke stolu sedla babička s babičkou a dívala se s chutí na to, jak se mladší generace na plese druží, případně i poprvé seznamuje jako za starých tancovaček. Snad by si ani poblíž jeviště s jinou babičkou moc nepopovídala, protože by se dobře neuslyšely. Tam již ale o nějaké seznamov na muzice nešlo, tam už se jen utužují stará pouta a vazby, které již jsou zavedené. Lidé se musejí asi seznamovat už jen na sociálních sítích jako je facebook. Při tanci by si princ s Popelkou nemohl moc povídat. Ve filmu by na sebe křičeli: Cože?! Jaké tváře umouněné od popela?! Až záviděníhodně pěkně tančila celá rodina Nádvorníková.

Silnou hlasitost ti, kteří na ples pravidelně chodí, nejspíš očekávají. Kdo ví, co by na ples mohlo přilákat ty, kteří na něho pravidelně nechodí.

Další konstruktivní poznámku bychom věnovali stolům. Vzhledem k tomu, že se stoly v sále nepoužívají ke konzumaci jídla, na kterých byly nápoje, mohly být odstraněny a nahrazeny něčím užším (barové pulty), nebo tam nechat jen ty židle. Získalo by se víc prostoru. Stoly doslova blokovaly průchod osob, snadnou interakci (občanů levé a pravé strany sálu), proudění a cirkulaci lidí. Platí to pro obě řady stolů podél tanečního parketu.

Jelikož na druhé straně sálu v rohu čelem k pódiu napravo se podává víno, chce-li si ho někdo odnést, má co kvůli stolům dělat, aby se pak vyhnul ne vždy střízlivým tanečnickům, kteří by ho mohli s nápojem porazit.

Poslední poznámka: Nebylo by od věci nabízet nealko pivo Birell zdarma, a tím nás motivovat ke snížení konzumace jiných nápojů, a tím ještě víc povýšit úroveň některé případné konverzace.

Z KRČMY: ZAPÁLENÝ policista npor. Ing. Josef Flídr

I v sousední obci Budislav plánují kanalizaci. Totiž je tam ta myšlenka, kvůli které již proběhlo několik schůzek občanů.

Budislav je malebná vesnice, která je specifická v

tom, že je v ní mnoho chalupářů a že je terénně velice členitá. Údajně by v ní muselo být několik přečerpávacích stanic, než se by se splašky

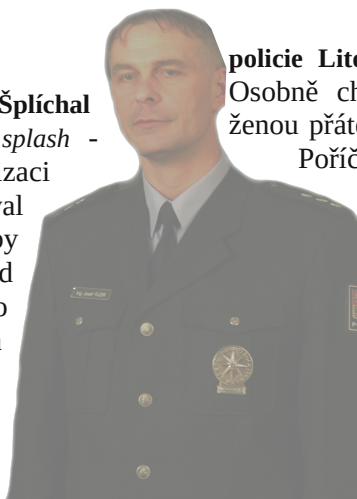
dohnaly na konečnou ČOV.

Starosta obce Budislav pan Luboš Šplíchal (anglicky Mr Splasher /čti mistr Splešl/ od splash - šplouchat, cákat, plácát do vody) svolal ke kanalizaci už několikátou schůzi pro občany, na kterou pozval nějaké hosty. A tak se tam Neil také vypravil, aby zjistil, která tam budou obhajovat takový nápad a za tímto účelem si tam přinesl kameru. Šlo o VEŘEJNÉ jednání, kde se projednává VEŘEJNÁ věc, do které by se pak měly investovat dokonce VEŘEJNÉ prostředky horentní výše (desítky milionů). Neil: Pokud jde tedy o mé pořizování si nahrávky z tohoto veřejného jednání (nešlo o soukromý večírek), postačí se odvolat na zásadu veřejného práva, a sice **co není zákonem zakázáno, je dovoleno**, což řeší otázku pořizování **záznamů při veřejných vystoupeních v záležitostech veřejného zájmu**, kam patří zasedání zastupitelstva, ALE TAKÉ podobné veřejné jednání (třeba o novém územním plánu, kanalizaci apod.). Tato zásada vychází z práva občana na informace, kterou zajišťuje Základní listina práv a svobod. Čl. 17 Listiny základních práv a svobod neumožňuje žádným způsobem, a to ANI ZÁKONEM, omezit přijímání informací. Nejen projev starosty obce Budislav, který jen vykonává své povolání veřejného činitele, ale i občanů **ztrácí tak status projevů osobní povahy. Bylo by ostatně proti principu dobré správy BRÁNIT někomu proti zdokumentování tak důležité schůze, že?**

Pan starosta Šplíchal ale místo toho, aby měl velkou radost, že to Neil natočí, zeptal se přítomných spoluobčanů, zda si přejí, abych je nahrával. Mlčeli. Sdělil jim dále, že údajně mluvil s policií a *TA mu řekla, že na nahrávání nemá Neil nárok*, PROTO pokud občané nesouhlasí z nahráváním, nechá ho VYVÉST policií. Já jsem mu sdělil, že nahrávat můžu. Starosta obce si sám přitom (bez souhlasu občanů) pořídil nějakou tu fotografii občanů!

Dále vypovídá Neil: Byl to on, který policii dal pokyn, aby přijela, protože skutečně pak přijela. Tušil jsem, že policie udělá zase exces (přešlap). Před tím ke mně přistoupila jedna osoba odkudsi z jiné části místnosti, pobývala úmyslně velice blízko mě, vyvíjela na mě nátlak, ať si nic nenahrávám, setrvala mi blokovala tělem výhled, stála příliš blízko, neustále otravovala a střekovala, místo aby věnovala pozor prezentaci. **Významně přispěla ke krácení mého práva na příjem informací**, protože jsem to kvůli jejímu obtěžování a ještě blokování dalšího pána vzdal a KAMERU ÚPLNĚ VYPNUL a informace přijímal a snažil se je ukládat do paměti mozku už jen svými smysly: ušima a očima, které jsem si už nemusel vypnout - zacpat a zavázat.

Když jsem pak **takto jen tiše stál u okna a sledoval schůzi**, do místnosti náhle vtrhla policie. Byl to po dvou letech poprvé **osobně SAMOTNÝ ředitel (!) obvodního oddělení**

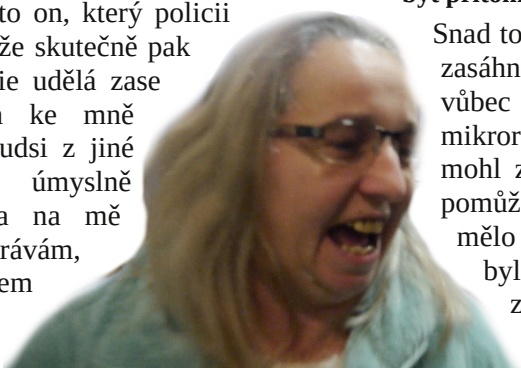
policie Litomyšl npor. Ing. Josef Flídr (s kolegou). Osobně chtěl zakročit. Ještě před týdnem s mou ženou přátelsky hovořil o tom, jak řada občanů obce Poříčí za krivá vysvětlení proti mně dostala přestupky. Víme ale, že policie pouze **navrhuje** přestupky, o kterých pak rozhoduje správní orgán, takže není jisté, zda skutečně byli vinni z přestupku, to by ani neměl vědět. Podivné bylo, že tentýž den chtěl dělat ještě jeden rozhovor s Neilem bez tlumočnicka, přitom ten policista, co ho měl dělat, anglicky nemluví.

Tu se však už řítí na pokyn pana Šplíchala v nejvyšší pohotovosti ve stavu zapálení dovnitř do Kulturního domu zvaného Krčma. Nepředstavuje se, přispěchá rovnou ke mně, jeho vysoká postava v uniformě se nade mnou tyčí a cosi na mě intenzivně křičí a rychle mluví. I přes mou snahu, jsem mu bohužel ZJEVNĚ nerozuměl, co mi říká. Snažil jsem se mu tedy aspoň sdělit, že mě jedna osoba obtěžovala. Pak mě prudce agresivně chytil za paži a tahal mě pryč za takovou plentu, kde mi ihned **nasadil pouta**. (!) Pak jsme šli dál, nechal jsem se u zdi prohledat druhým policistou v gumových rukavicích, zda u sebe náhodou nemám zbraň či nůž (opravdu nemám) a nasedl jsem do policejního auta, které se mnou **jak o závod** spěchalo do Litomyšle. Že šlo jen o divadlo svědčí naprostá až nekompetentní povrchnost **prohledávání** - v kapse košile mi zůstal diktafon, který ani nenahmatal, přitom to není zas ta malá věc. *Nemusíš jet tak rychle* (Překračovat povolenou rychlost). Kam a proč se mnou tak spěchal? V ten moment, kdy sedíte v policejním autě, nevíte. V autě se mnou nikdo nechťel mluvit, ignorovali mou jednoduchou otázku, co se děje. ČEHO jste se dopustil, vám nemusejí říkat. Měl jsem pocit, že pan Flídr neměl pod kontrolou své emoce, policie by měla **být přitom nad věcí, ne?**

Snad to mohu odtušit, proč spěchal. Zapálil se a spěchal zasáhnout proti jednání člověka, jehož práva nahrávat vůbec nezná či nechce znát on ani někteří starostové mikroregionu a zavírá před nimi oči, aby **ho konečně** mohl zdánlivě **nachytat „při činu“**, protože třeba tak pomůže svým pštroscečinským přátelům. A třeba mě to mělo či mohlo vyprovokovat k něčemu jinému, abych byl nakonec popotahován za něco úplně jiného než za údajné nahrávání, na které mám ostatně právo.

Ale já prostě nejsem povahou takový člověk, abych se nechal vyprovokovat k nějaké agresivitě, bez ohledu na to, co kdo po obci klevetí.

Na samotné stanici mi netrpělivě rychle cosi říkal, ale bohužel jsem přesně nerozuměl, jenom ale zvyšoval hlas. A to jsem policii přitom tentýž týden ve středu večer podával vysvětlení pomocí tlumočnicka, takže to měl vzít na vědomí, že nerozumím stoprocentně. Měl jsem pocit, že ani nechce, abych mu rozuměl. Asi hodinu jsem musel čekat, než vůbec přišel, abych mu začal podávat „vysvětlení“- možná chtěl vysvětlit zákony. To měl ale spíš požádat pana starostu Šplíchala. Cizí tlumočnicki jsem ale tentokrát odmítl s tím,

Z veřejné schůze ke kanalizaci v Budislavi. Pár občanů blokovalo Neilovi kameru, místo aby věnovali bedlivější pozornost prezentaci. Jejich jednání nepůsobilo jako zrovna právně nejuvedomělejší.

ať ji zase neshánějí, a to ze 2 důvodů:

1) Než by přišla, dal by mě možná do policejní cely

2) Zavolal by stejnou tlumočnici jako minule, o které jsem později sám zjistil, že je to manželka jeho bratrance z Poříčí u Litomyšle, co bydlí ve stejné ulici jako místostarosta a další zastupitel obce Poříčí, a která může být podjatá. Policie dala

vědět mé manželce pouze to, že jsem byl zajištěn a odmítla ji dát vědět cokoliv bližšího o situaci, ani to, jak dlouho asi budu na stanici - každý běžný občan ale nezná policejní zákon a neumí si rychle najít jako ona, co to znamená někoho zajistit (max. 48 hodin).

„Vysvětlení“ zpočátku bylo spíš Neilovým asertivním hájením jeho práv a zpochybňování způsobu dotazování ze strany policie. Neil byl v situaci (dobrovolně) bez tlumočnicka a bez právního zástupce. Neil: Sdělil jsem mu, že budu odpovídat ne ANO/NE, ale *tak, jak já chci, jinak ti nic nepodepíšu.* S klidem Neil odolal jeho nátlaku spěchat se vším vysvětlováním. Neil: Nezbylo mu, než se zklidnit. Tak jsem mu to vše vysvětlil a asi tam nad tím dumají dosud.

Nakonec mě propustili **jak psa na ulici** (věděli, že nemám u sebe mobil, jen jsem si odskočil vedle do B.) a prý že musejí někam vyjet. Naše auto zůstalo v Budislavi, klíče od auta jsem měl u sebe. Zůstal jsem tedy bez mobilního telefonu (zůstal doma) a bez peněženky po 22:00 hodině v Litomyšli. Jelikož jde o večerní čas, kdy stopaři nikdo nezastaví, vydal jsem se pěšky z Vodních Valů do 13,1 km vzdáleného Mladočova.

Nahrávání veřejného jednání (přijímání informací) je moje právo zaručené Listinou, proto mám za to, že policie jednala nezákonně, když si pro mě přijela, čímž mě na

Na schůzi v Budislavi jeden občan Neilovi už mával na rozloučenou, zatímco druhý Neilovi přivolával pomoc, protože si myslel, že to sám nezvládne.

tomto právu zkrátila. Navíc jsem v momentu, kdy přijela už ani nenahrával.

Je krajně pofiderní, že by starostovi Budislavi stačilo, aby zavolal policii 158 jak na horkou linku a ta mu poskytla okamžitý plnohodnotný právní názor na věc, podle kterého by starosta mohl kompetentně jednat, totiž říci ji - ano, přijďte si pro něho. Něco takového (bleskové právní poradenství) by nesvedla ani renomovaná advokátní kancelář, ale

obvodní oddělení policie ČR Litomyšl si na to evidentně trouflo (?), přestože tamější příslušníci mají veliké mezery někdy i v českém jazyce. Advokáta tam na stálo na noční službě nemají.

Ani to však Neila nezastrašilo od nahrávání a uplatňování svého práva. Hned další týden šel Neil v pátek 2.3. na schůzi **valné hromady mikroregionu Litomyšlska** (cca 40 starostů). Jak jinak - s kamerou. Současně **DEMONSTROVAL** těm lidem, že může filmovat. Byla to již jeho druhá návštěva valné hromady (a někdy o tom zde napíšeme více). Poslali jsme starostům email s „novinkami“ a úplně zdarma poskytli též informace k otázce natáčení. Věra ještě volala panu starostovi Litomyšle, zda bude volat policii, když by uviděl Neila s kamerou, ale řekl, že si můžeme dělat, co chceme, že si to klidně můžeme natočit.

Pak volala panu Flídrowi (policie) s dotazem, jak se tentokrát zachová, když by mu starosta Litomyšle řekl, ať přijedou pro Neila. Když začal něco říkat o tom, že ne, ne, že to záleží na Jednacím řádu, bylo jí jasné, že sice asi ještě moc neví o právech natáčet jednání veřejných činitelů, ale že se už uklidnil a že jeho zapálení již uhaslo. Je ticho po pěšině, jako by se vůbec nic nestalo.

Dedudmanizace: pochod Neila Dudmana

Nejsou to hory před tebou, co tě unaví. Je to oblázek v Tvé botě. Muhammad Ali

Dne 23. února 2017 proběhl tedy noční pochod Neila Dudmana na trase Litomyšl Vodní Valy-Mladočov 7. (Viz text výše) Na tomto treku později zhasla světla a byla jen tma, že by se dala krájet, ale naštěstí jsem měl v kapse svítilnu **čelovku**, před tím jsem ale netušil, jak moc mi bude užitečná, jinak bych zakopával. Domů jsem se vrátil s puchýři na nohách z bot, které nebyly určeny k delším pochodům.

Takto museli předkové chodívat, když nejel žádný povoz s koňmi, takto se musel také vracet Jan Boštík z Mladočova v 50. letech z výslechu. Snad ho někdo svezl. Věra mi říkala, že StB prý kdysi účastníky protirežimních demonstrací i v 80.

letech občas vysadili někde za Prahou v neznámém terénu. Prý třeba takový pan **Josef Koníček** (zemř. 1991) z Horního Újezda to aspoň tvrdil: „V Praze demonstranty zpočátku pouze zmlátili, v pozdějších letech je po zbití obvykle v noci rozvázeli autobusy daleko za město, kde je vyložili a nechali napospas v naprosto neznámém terénu...Jako odhodlaný bojovník proti komunismu byl z porevolučního vývoje země nesmírně zklamán“, píše se v publikaci od kolektivu autorů knihy Horní Újezd u Litomyšle, s. 169.

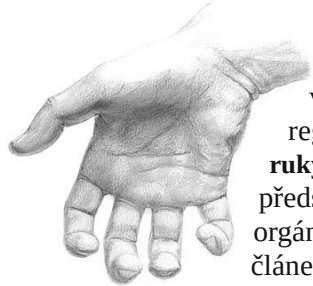
V Harrym Potterovi (jen v knize) se tomu říká **ODSKŘÍTKOVÁNÍ** (degnoming). To se v zahradě chytí otravní skřítci za nohy jak králíci, nad hlavou se s nimi náležitě zatočí a jakmile se jim z toho kolotoče musí už motat hlava, zmatené je hodem vypustíte vši silou co nejdále. Pak jim to nějakou dobu trvá, než se zorientují a vrátí se k vám zase zpátky do zahrádky otravovat nanovo. Doufám, že takové zacházení není inspirací pro dnešní policii.

Já však nebyl na protirežimní demonstraci, já si jen chtěl 27 let po československé Sametové revoluci po právu pořádně nadržet z veřejné schůze a zapůjčit ji jiným občanům, kteří se ji nemohli zúčastnit a informovat o ní ve Vidlích.

O tom, že ale žijeme opravdu v jiné době než v 50. letech, svědčí to, že i Věra, znečitlivělá na policii, která je pouze snad někdy nekompetentní a patrně podjatá, a tedy nám škodící, na mě nečekala a **šla spát**, usnula a probudila se až poté, co jsem se vrátil domů- kvůli puchýřům jsem však měl ale namále a málem musel jít v zimě bos. Oproti zkušenostem lidí zatčených či vyslýchaných v časech minulých s pistolí na stole šlo o velice příjemnou procházku po podání vysvětlení. I když – pan Flídr zbraň měl a hlas zvyšoval a také jsem mu i lámanou češtinou říkal něco jako: *nemusíš křičet na mě*. Já jsem na policii už znečitlivěl, ale co jiní lidé? Někdo jiný na mém místě by si to mohl brát osobně. Úplně jinak.

Stížnost na svérázný zásah policie, která by měla být nad věcí, jsem sice podal na Krajské ředitelství policie ČR, ale **na vědomí** ho dal i **GIBS a veřejnému ochránci práv**.

Jen díky výřečnosti své ženy se takto mohu coby cizinec zkusit bránit. Dosud jsem odpověď neobdržel, jistě mají hodně práce s tím, jak se z toho vymluvit, jak jen formulovat svůj oxymorón, který si už umím představit: **„...po prověření....až na dílčí pochybení a nepřiměřenost v tom a tom byl zásah přiměřený. Nepřiměřenost zásahu byla přiměřená. Případná nepřiměřenost byla pochopitelně v naprostém pořádku, o čemž svědčí to, že policisté zasahovali kompetentně - měli kromě jiného obutou pravou botu na pravé noze a levou na levé.**

Šlo o další kamínek do **mozaiky**, která se nám jasně vyrýsovala, a sice, že nad tímto regionem se vznáší **lehký stín jedné ruky**, kterou dohromady tvoří představitelé obce Poříčí, správní orgán a policie Litomyšl. Viz dále i článek Soudničky s vyňatky z kasační stížnosti sepsané JUDr. Stanislavem Kadečkou PhD, pedagogem z právnické fakulty v Brně, právníkem roku 2016, který důrazně vytýká správnímu orgánu v L. absenci spravedlivého procesu, a tedy nezákonnost jeho rozhodnutí, a stejně tak příliš nepotěší vedení naší obce. Ale i mikroregion může být posuzován třeba dle činů svého místopředsedy či zástupce obce. Podobné se děje, zdá se nám, i jinde těm, kteří jen **vystrčí růžky**. Už chápeme, že v této obci dosud nebyla žádná opozice, která by vyvolala takové reakce, jaké se dostalo nám, protože pokud by se o to snad někdo pokusil, patrně by byl rychle unaven. Naprosto tomu rozumím. Současně je to ale to, co možná dosud dodávalo některým lidem nejen v této obci falešný pocit velikosti a nepostihnutelnosti. Dále najdete pohled jiného člověka na dění na schůzi v Budislavi.

MUDr. Ivan Sládek: S DĚLEŇÍ pro Budislav

Budislav. Už jen její název na nás působí tak, že v té obci jsou **buditelé, Jánošníci, selské palice dubové, lidé stojící za svými postoji tak pevně jako ty tvrdé skály v lomu**. Zdá se, že i do této obce přeskočila opoziční jiskřička - **budíček**. Aby bylo jeho zvonění lépe slyšet, obrátil se na nás přespolní budislavský občan pan doktor Sládek, který v obci vlastní už 39 let chalupu na Vejvucku. Pan doktor Sládek napsal totiž osobní (coby občanovi) dopis starostovi Budislavi panu Šplíchalovi, v němž ho **vyzval k rezignaci** s tím, že pokud tak neučiní, půjde o otevřený dopis, který zveřejní. Pan starosta nerezignoval a ani mu na dopis zatím neodpověděl, nejspíš takový dopis považoval za méně “důležitý”, než je on sám. My s tímto textem problém nemáme, jelikož jde po obsahové stránce pouze o slušně formulovaný názor občana mj. s postřehy ke schůzce ke kanalizaci. Níže tedy otiskujeme jeho znění, které jsme po dohodě s autorem mírně editovali:

Pane Šplíchale,

dlouho jsem váhal, zda tento dopis napsat. Obvykle se nezajímám o věci jiných lidí, ale stalo se, že záležitosti jiných se dotkly mě. Nerozumím já Vám a zdá se, že nerozumíte Vy mně, ale to nebyl důvod k napsání tohoto dopisu.

Vzpomenete si na záležitost s kameny, které při odstřelu v lomu doletěly až k obydlím stavením? Tenkrát jste nebyl schopen k jednání přinutit provozovatele lomu. Už tenkrát to vzbudilo moje podezření, že je to nepříjemnost, o kterou jste se zasloužil a kterou není ve Vašem zájmu třeba řešit. Opravdu se nic nestalo.

Další záležitostí byl podivný záměr směňovat obecní pozemek za obecní pozemek ve prospěch p. Pekaře. Záležitost s mým parkováním na obecním pozemku jste vedl úplně jednostranně v můj neprospěch. Vůbec jste neřešil opakované bezdůvodné bránění mi v jízdě ze strany p. Pekaře. Zcela jste ignoroval mé námitky a dokonce jsem byl v důsledku tarasení mého auta, autem p. Pekaře nařčen, že jsem nějak narušil pietní místo?! Při dalším jednání na místě jste v rozporu se zákonem určoval, kde mám parkovat. V rozporu jste v té chvíli byl dokonce dvakrát. Poprvé v rozporu se zákonem o obcích. V tomto případě jste neměl ústně co přikazovat, nebo zakazovat. Tomu přísluší jen písemná forma.

Podruhé jste porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích, a to tak, že za tabulí vyznačující obytnou zónu jste mě určoval, kde mohu parkovat, když ani do dnešního dne označená parkoviště nejsou, a značka o vyznačení začátku obytné zóny (IP26a) je stále na svém místě. Platnost značky IP26a musí být ukončena značkou IP26b a ta také stále chybí. Na tyto skutečnosti už jsem Vás upozornil v dopise, který Váš úřad převzal.

To, co mě přivedlo k napsání tohoto dopisu byla informativní schůze ve věci odkanalizování obce Budislav. Přišel jsem se zpožděním asi 15ti minut a byl jsem překvapen malou účastí

budislavských občanů. Ale oni nejlépe vědí, co činí. Po chvíli poslechu prezentace jsem se dověděl, kdo jsou ti tři muži v čele. Absence oponenta dala celému jednání punc manipulace z úst asi budoucího projektanta akce.

Do toho se dostavila policie a mně se zdálo, že se na schůzi ukryl několikanásobný vrah. Jak jsem se po skončení prezentace dověděl, jednalo se o občana ze sousední obce, který tam chtěl pořídit audiovizuální záznam, a na tohoto občana jste Vy poštal policii. Tímto Vám sděluji, že jste se dopustil dalšího porušení zákona – zneužití pravomoci veřejného činitele. Tomu telefonátu na policii předcházelo jakési hlasování. Čas již pokročil a ono římské VOX POPULI, VOX DEI už v dnešní době nelze uplatňovat, leda u volebních urn. Jestli se pořizování audiovizuálního záznamu této prezentace některým posluchačům nelíbilo, bylo Vaší povinností jim vysvětlit, že onen účastník prezentace má na toto jednání PRÁVO, opírající se o zákon. Mohu dodat, že zákony neznáte, nebo je nechcete znát. Nemůžete si počínat jako diktátor.

Už v předchozím dopise jsem Vás informoval o tom, že úřední osoba je první, která se zákonem musí řídit a vyžadovat, aby zákon byl respektován. Zákon nemůže platit jen pro někoho. Už i dnešní majitele rudé knížky chápou, že minulé zločinecké zákony zločinecké partaje už neplatí.

Měl jsem za to, že úmysl vybudovat kanalizaci v obci je pasé. Jestliže obec Budislav má méně jak 500 obyvatel, tak zřízení kanalizace není nutné. Potenciální největší producent odpadních vod má vlastní čističku, tak mně není jasné, proč občany nutíte do věci, kterou dodnes nepostrádali, a ještě nahlas připustíte, že část obce se na zamýšlenou kanalizaci nepřipojí, „snad později“. Učiním dotaz na Ministerstvu zemědělství a Ministerstvu životního prostředí, zda poplatek za stočné lze částečně použít na splácení dluhu, nebo je tento poplatek určen jen k vytvoření rezervy na budoucí možné opravy.

Na konci prezentace jste dal hlasovat přítomné občany na výzvu od onoho mluvčího „realizačního týmu“ o tom, zda kanalizaci ano, nebo ne. Z přítomných občanů nezvedl ruku nikdo. Obrátil jste tedy pořadí, a hlasovalo se o tom, kdo je proti. Já jsem viděl asi 4 zdvižené ruce, ale nedíval jsem se do celého sálu. Vy ale máte o tomto hlasování jistě zápis, a jestli se mýlím v počtech, beru toto číslo zpět. Zapomněl jste se však zeptat, kdo se zdržel hlasování. Pro mě se tím celá akce stala nanejvýše podezřelou.

Ted' už chápu, proč jste se potřeboval zbavit člověka, který chtěl celé dění zdokumentovat. CUI PRODEST/CUI BONO? Již v r. 52 př. Kr. se takto tázal římský politik Marcus Tullius Cicero. Já se ptám ted' Vás - CUI BONO/CUI PRODEST? Zkuste se zamyslet nad svými všemi slovy, která vás opouštějí, (ani párem koní už je nevrátíte zpět), a stejně tak nad svými skutky, ať už v úřadě, nebo v občanském životě.

Už jste informoval OÚ v Poříčí o tom, že obec Poříčí z projektované ČOV oblažíte průměrně asi 800 litry přечиštěné vody každou hodinu a že toto potěšení dorazí do Poříčí? Dlužno dodat, že v zimě méně, v létě násobně více.

Berte tento dopis z mé strany jako výsostně soukromý do doby, než naplníte moji následující výzvu: Pane Šplíchale, odstupte z pozice starosty a nechte se nahradit někým moudřejším a uvážlivějším. Dále by bylo slušné se osobně a posléze veřejně omluvit občanovi, na kterého jste poštal

policii.

P.S. Na prezentaci jsem i já učinil záznam na kameru. Dalším, kdo pořizoval záznam byl Ing. Pechanec-zastupitel. Kolika metry měříte?

Prohlédl jsem si doma záznam z posledního zasedání zastupitelstva a bylo to neradostné podívání a POSLECH. M.j. pokud byste chtěli zasedání zkrátit, tak přestaňte používat děsná slova PROSTĚ, VLASTNĚ a JAKOBY. Na 71 minut trvajícím záznamu zazněla tato slova 170x. Možná jsem ale i některá přeslechl. Tato slova neopouštěla jen Vaše ústa.

Sládek Ivan, MVDr.

Polička 08.03.2017

Poznámka redakce Vidlí: Vox populi, vox dei ...hlas lidu, hlas Boží. Cui bono? nebo také cui prodest? Tato latinská fráze používaná v soudních procesech, v trestním právu apod. znamená Komu dobro? V čí prospěch? Komu to slouží?

Kamera přináší povinnost se zodpovídat

Téměř po celé České republice je stále čeká spící a plně nevyužitá možnost někoho přivést k zodpovědnosti. Hovoříme třeba o telefonech s kamerou, které lidé vlastní. Máte právo si nahrávat úřední akt, tedy jednání na úřadě i s policistou, pokud nesmímáte úmyslně jen třeba jeho ponožku a pokud záznam nějak podivně nezpracujete a nedáte na internet se jménem a adresou té osoby. Na druhou stranu, co není zakázáno, je povoleno.

Případ pro kameru

Kamera nahrazuje naše oči a uši a ti, co bádají nad legislativou budoucnosti vědí, že jednou bude mít člověk plné právo v zájmu uchování svých VZPOMÍNEK používat kameru všude tam, kde právě je a kde nemusí mít zavázané oči a zacpané uši. Paměťová karta kamery bude zálohovat paměť vlastního mozku. Kamera jen uloží vše do paměti tak, jako si mozek smysly zapamatovává to, co potřebuje.

Co kamera přináší dobrého do komunální politiky? Povinnost se zodpovídat. Tak proč jen ji ti místní politici nemají tak rádi tu naši kameru? Záznam lze podrobit kritickému myšlení a přispět poté k transparentnosti správy. Od samého začátku se naše „konzultace“ s obcí na

některá témata začaly vyostřovat, a to právě kvůli kameře. TU od samého začátku neměli rádi. Mysleli jsme si, že starostovo jednání na obci pomůže kamera korigovat, ale spíš opak je pravdou.

Vyzkoušejte to i vy. Zůstaňte s tou kamerou ale zdvořilí a slušní, avšak vytrvalí, i kdyby na vás poslali policii. Tak jako zesílí tělo a mysl malým, ale vytrvalým úsilím, tak lze nakonec realizovat všechna Bohem daná práva.

Přesto jsme se s argumentem, a sice že kritiku vedení obce nikdo další s Dudmanovými nesdílí, že za nimi nikdo nestojí, již párkrát setkali a že proti nám podepsalo plno lidí jakousi petici. Tak buďme ticho.

Proč má kdo potřebu to říkat? To je jasné. Je to takové celkem neutrální, ale účinné prohlášení. Jakmile totiž o někom řeknete, že za ním nikdo vůbec nestojí, **končí debata**. Většinou. Je zde epidemie ptačí chřipky? Není! Tak proč se nechat proti ní očkovat a proč se o ní vůbec bavit? Pojďme řešit něco jiného.

Každý občan, byť není zastupitelem, je přece svéprávný jedinec s občanskými právy a nikdo za ním stát naštěstí nemusí.

Ještě krátká odbočka na závěr: Zjistili jsme, že i v Litomyšli existuje opozice zvolená do zastupitelstva a má i své zajímavé stránky na facebooku, a sice **PATRIOT- Litomyšl**. Občas vlnu emocí zvednou pro někoho zvrhlá (od přírody) díla zvaná umělecká, vystavená v klášterních zahradách, která mají společnosti nastavovat zrcadlo. Předmětem kritiky opozice jsou například **laminátové lavičky**, které vážně vypadají z dálky jako nějaký levný plastový žlab pro dobytek či krabice na zimní sypání silnic.

Opoziční zastupitel pan Radek Pulkrábek napsal: „Dotace EU nejsou žádné cizí peníze, ale naše daně, které jsme odvedli do rozpočtu EU, aby úředníci rozhodli, co s nimi zafinancují. Jako podklad mně budou sloužit informace, o které jsem požádal MěÚ dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Začnu laminátovými lavičkami, které zatím vzbudily asi největší emoce. „Nejraději“ mám lavičky nacházející se mezi velkým nádvořím a kašnou. Dá se na nich docela pohodlně sedět a stály nejméně ze všech, 27.975,- Kč za ks. Máme jich tam 10. Dalšími „mazlíky“ jsou lavičky v parku. Tam je to už horší. Nejsou stabilní, převrací se. Řekl bych, že jsou přímo nebezpečné. Jejich cena byla 43.985,- Kč/ ks a je jich 12 ks. Celkem nás tedy laminátové lavičky stály 1.412.261,- Kč plus cca dalších 10% co byly náklady na projektovou přípravu a koordinaci projektu. Vážení občané, sami si udělejte názor, zda jsme takovéto lavičky za tyto peníze potřebovali a vzpomeňte si na ně, až budete poslouchat na co peníze v našem městě a republice nejsou. Tématu laminátu se budeme i nadále věnovat.“

Dalším předmětem kritiky (ale spíš systému jako takového, protože i starosta Litomyšle se nad tím pozastavil) byla skutečnost, že Litomyšl hledá způsob, jak utratit **273 000 Kč na propagaci nových veřejných toalet** (+kolovna, sprcha a úschovna zavazadel), což je povinnost, kterou mu diktuje podmínka dotace, kterou město čerpalo od Ministerstva pro míst. rozvoj (MMR). Za cca 5 milionů mají být záchodky atd. nové. Bude zpřístupněn ten dvorek.

Starosta Litomyšle Radomil Kašpar kritice rozumí. „Krouťm nad tím hlavou také, ale takové jsou dotační podmínky. Několikrát jsme o tom s ministerstvem jednali, stačilo by dát podle mne na propagaci do sto tisíc korun, ale neovlivníme to a musíme to respektovat,“ uvedl starosta.

Kdo KRYJE opozici?

Když se jeden člověk obětuje a vyrazí dopředu, aby jednal v nějakém zájmu, je třeba, aby ho někdo schopný z bezpečného a výhodného místa kryl. Taková situace je k vidění v řadě filmových kovbojek. Třeba ve filmu *Butch Cassidy a Sundance Kid*. Samozřejmě, že nežijeme v kovbojce, ale někdy jsme si na zasedání tak připadali, že jsme dva proti dvacítce lidí, kde někdy logika, slušnost a klid zůstala za dveřmi.

Kdysi se za bývalého režimu činovníci rádi zaštiťovali pojmy, jako je **lid, pracující či dělnická třída, moderní doba, pokrok a rozvoj**.

Lid odsoudil kontrarevoluci a jedině poctivou prací může být naše společnost znovu normalizována. Pracující lid celé země stál zdrcen nad rakví Gottwalda. Když psaly noviny o signatářích Charty 77, tak text té Charty nezveřejnili, jen zhodnotili ty, co jí podepsali jako zaprodance a ztroskotance, kteří nikoho nezastupují a už vůbec ne dělnickou třídu! Nevíme tedy, kdo za námi stojí, kdo nás kryje, za čím si stojí, ale buďme rádi, že už za nikým z nás nestojí lid či dělnická třída.

Žijeme v regionu, kde mají vysoké volební preference Lidovci a kde je hodně katolíků, kteří kdysi prý neměli pana Masaryka úplně nejraději- jednak kvůli pozemkové reformě, kterou chtěl dosáhnout odstranění historických křivd na českém národě způsobených násilnou pobělohorskou rekatolizací, jednak možná i kvůli ústavnímu zrovnoprávnění judaismu. Masaryk ale řekl: „Demokracie spočívá na individualismu, to znamená na úsilí o silnou individualitu a smyslu pro odpovědnost každého. Demokracie je samosprávou a samospráva je sebesprávou - samospráva začíná u každého jednotlivce. Demokracie je možná jen osobní zodpovědností každého občana a všeobecným živým zájmem o stát, o jeho vývoj a stálé zdokonalování: demokracie je přirozeným právem iniciativy ve všech oborech veřejného života, ať je to právo formálně uzákoněno, nebo ne.“

Ve Vidlích ani v Poříčském zpravodaji není ani anketa typu: Souhlasíte s kritikou ze strany Dudmanových, kteří nesouhlasí s postupem starosty, který kopnul do jejich daru do tomboly? Ať s námi souhlasí či nesouhlasí, pro nás se nic nemění. O žádných průzkumech veřejného mínění v obci nevíme, ani o poklesu popularity či stoupenutí popularity nějakých osob v obci. Jen o tom, že v Rusku zase stoupla nostalgie po časech Břežněva a popularita Stalina, kdysi u nás zvaného *rekovným synem veliké bratrské Rusi, žákem nesmrtelného Lenina*.

Zdroj: http://pardubice.idnes.cz/dotace-rekonstrukce-zachody-litomysl-dxq-/pardubice-zpravy.aspx?c=A161206_2290787_pardubice-zpravy_jah

Opoziční zastupitel pan Pulkrábek, podnikatel viny, TV sdělil, že *turisty na nové záchodky donutí potřeba, a to i bez reklamy...povinná publicita není nic jiného než spíš politické PR placené z veřejných peněz. Za cenu rodinného domku stavíme záchodky a za cenu záchodků děláme propagaci...*

Krajský zastupitel Zlínského kraje Ing. Tomáš Pajonk, člen Svobodných říká obecně k systému propagace (politické PR, o němž hovořil pan Pulkrábek): „*Krajské úřady mají své tiskoviny, ve kterých hejtmani přestřihují pásy a otevírají dveře nových helikoptér záchranné služby. Ty stejné krajské úřady si pak stěžují na necitelnou vládu, která jim nepošle více peněz na sociální péči. Státní správa není komerční firma. Nemá se co propagovat. Její činnost je daná zákony a předpisy. Kdybych mohl, tak bych zakázal úřadům dávat svá loga na publikace a akce pro veřejnost a místo nich napsal „ZAPLACENO DAŇOVÝM POPLATNÍKEM“.* Tedy že to nepostavilo nějaké ministerstvo, kraj, obec, místní zastupitel sám či EU - měl jistě na mysli Věrin bývalý nejlepší žák na gymnáziu v Příboře.

Kdo je to práškač?

Zkusme ho identifikovat. Říká se, že jsme národ práškačů (EET, komíny atd.). Kvůli práškačům jsme byli tedy kolektivně označeni za práškače. Budme přesnější: Nejsme národem práškačů, ale jsme národem, který byl demoralizován malinkou skupinkou lidí-práškačů. Práškač demoralizuje tím, že tajně a zbaběle znečišťuje pitnou vodu v obecní studni, totiž otevřenost a důvěru mezi lidmi, kteří důvěřují méně (jsou-li demoralizováni). Musejí zamykat, mít vyšší zabezpečení svého života a činnosti. Míra vzájemné důvěry pak určuje úspěšnost společnosti, protože život obce je o schopnosti spolupráce.

Nedávno jsme ale v jedné debatě slyšeli, že s tím národem práškačů to o Čechách aspoň v době 2. světové války vlastně nebyla vždycky pravda. Že třeba zaměstnanci jednoho hotelu nikdo “nepoznávali” sako svého šéfa, který ho dal partyzánovi. Nikdo se mezi nimi nenašel, kdo by to sako poznával, třebaže v tom saku svého šéfa všichni znali. Problém je spíš v SÍLE ZLA, jaké práškač má v rukou. Jeden jediný čínorodý práškač dokáže napráskat třeba 50 lidí! Práškač je jako VIRUS, infekce. Jediný virus může jak epidemie napadnout velké množství lidí.

Kdo je to tedy práškač? My osobně bychom definovali práškače takto: *Je to osoba, co úřadům hlásí jednání, kde nejsou oběti a újma, a nehrozí riziko, že někdy nějaké oběti budou či dojde k újmě . Práškač je člověk, který má potřebu hlásit úřadům jednání druhého občana, ačkoliv tímto jinak patrně protiprávním či nezákonným jednáním druhé osoby*

není sám nikterak osobně přímo intenzivně zasažen či ohrožen.

Nehovoříme zde o hlášení vraždy. Kdo je to práškač? Jakou má takový obyčejný práškač motivaci či jaký zájem sleduje? Obáváme se, že málokdy ušlechtilý. Zákony by se sice měly dodržovat, nicméně ty se často mění s místem a časem, režimem a hlavně - málokdy je samotný práškač sám tvůrcem těchto zákonů, o to méně má morální právo pasovat sám sebe na hlídače tohoto zákona. Jindy bezmocný, práškač se cítí mocný jako tvůrci zákonů, sám nic tvořivého na práci asi nemá. Může být za tím prostá zlomyslnost- když můj život není naplněn a umřela mi koza, nechť ho ztrpčím sousedovi. Může být za tím msta, vyřizování si účtů či nevěcná zbabělá odpověď (argument), když mu argumenty vlastně došly či nikdy ani nebyly. Souseda může práškač udáním (protiútokem) zaměstnat (a pozornost úřadu rozplýlit od vlastního pochybení), aby si sám nahlášený nestěžoval na úřady ohledně jednání samotného práškače, které však souseda skutečně přímo poškozuje.

V minulosti byli tací „uvědomělí“ občané, co oznamovali vše, co **škodilo naší lidově demokratické socialistické republice** - když ale například věděli, že soused zahýbá sousedce, tak to neoznamovali, protože to socialismus v naší vlasti nenarušovalo. Až vás někdo nahlásí, žádejte o informaci, na kterou máte právo, a sice KDO je ten bonzák a pak to můžete sdílet s ostatními.

Obec Poříčí, místo aby nás upozornila, ať si vyřídíme evidenční číslo pro Vidle, hned po jejich prvním vydání, to hlásila na Ministerstvo kultury, že ho nemáme. Tam ji odpověděli, že je číslo třeba až po dvou vydáních. Ani poté nás obec neupozornila, jen trpělivě si počkala, až vydáme další číslo a pak opět nahlásila na Krajský úřad totéž. Vidle jsme přitom začali publikovat, protože Poříčský zpravodaj nechtěl pro nás otisknout ani zprávičku, že existují stránky mladocov.cz, což je proti principu dobré zprávy Sama obec si přitom neplnila všechny povinnosti dle tiskového zákona v souvislosti s vydáváním svého periodika, na což jsme ji ale v samotných Vidlích na rozdíl od ní upozorňovali. Vidle ale ignorovala, tak jsme na krajském úřadě, když už jsme tam byli, podali podnět, že když má starosta takovou starost s dodržováním tiskového zákona, sám by měl jít příkladem a postarat se o nápravu u svého periodika.

Jak jednat s práškačem (obecně)

1. Identifikovat ho - zjistit jeho totožnost- KDO.
2. Hovořit o něm otevřeně, vyhubnovat to všem a netajit JMÉNO ve jménu veřejného zájmu.
3. Dát mu OCHUTNAT jeho vlastní MEDICÍNY, ale ne pokoutně, nýbrž otevřeně.

Jsme malinká obec, oči máme všichni všude. Ne všichni známe zákony do posledního písmenka, neznají je všechny ani špičkoví ústavní právníci. Tuhle se Věra třeba ptala právníka: „A jaký je rozdíl mezi právem a oprávněným zájmem?“ Odvětil: „Jó, to nevím a myslím si, že je to tak rozbředlé, že tomu nerozuměl ani ten, kdo ten zákon takto formuloval.“

Přeběhli jsme přes pole na veřejné zasedání zastupitelstva obce Budislav. Jak chápeme, je to obec, se kterou je obec Poříčí sdružená ve třech mikroregionech. Budislav si vždy uchovávala samostatnost a nebyla ani pod nějakou střediskovou obcí, ve znaku má i nějakého toho lva. V minulosti přešla osada **Kamenné Sedliště** od Poříčí pod obec Budislav manévrem podle zákona o obcích, kdy dojde ke změně hranic katastru. Jde o stejný manévr, o němž jsme psali v souvislosti s existující možností osvobození některých svobodomyšlných lidí z Mladočova od útisku vedení v Poříčí.

Zasedání se konalo na obecním úřadě, a to v intimní místnosti, do které se vešel stůl, za kterým (až na asi 3 osoby) doslova uvízli všichni zastupitelé bez „komunikačního“ prostoru okolo. Pokud by začalo hořet, museli by zastupitelé stůl honem podlézt nebo přelézt. Do zasedací místnosti se totiž vešli jenom zastupitelé tak tak - **jak špatný advokát do svého příliš těsného saka**. Občané na zastupitelé mohli ale nahlížet, a to dírou - o něco větší než dveře. Akustika nebyla nejlepší, zvuky se držely v té jedné místnosti, kde seděli zastupitelé. Údajně je ale možné přejít do 2. patra do jiné větší místnosti. Pokud chtěl divák jako my také vidět na promítací plátno (báječná pomůcka), musel by juknout za stěnu doleva. Poslední občan musel už stát. Na plátně se třeba zobrazí mapa a ukazuje se, kde

je jaká parcela, o které se jedná atd.

Zkrátka jestli máte povědomí o systému **feng-šuej**, tak víte, o čem hovoříme. Jde o uspořádání prostoru podle zdravého selského a přirozených instinktů, které se řídí pocitem bezpečí a pohody. **Podle čínského systému tam energie čchi stagnovala a neproudila.**

Odhlasovala se třeba půjčka 2 milionů korun. Máme za to, že u takových kroků, jak je půjčka, by mělo být referendum občanů, zvláště pokud jsou peníze určeny na plánování kanalizace, pro kterou se většina občanů ještě kladně nevyjádřila.

Vypadalo to, že tam mají 10 zastupitelů - jedna paní zastupitelka tam často hovořila, což je hodně nestandardní. Vypadalo to občas pro nás, zcela nezasevěné, že je mluvčí pana starosty. Pak jsme zjistili, že ta paní nebyla zastupitelka, ale občanka (účetní), které pan starosta štědře udělil mnoho prostoru k mluvení. Dokonce i skočila starostovi do řeči a vysvětlila věc sama. Pokud by pan Šplíchal nebyl starostou, možná by udělal oslnivou kariéru načtením **Pohádek pro děti na dobrou noc (audio)**.

Občan Sládek, který si tam s kamerou na stativu pořizoval videozáznam, se na konci ptal, zda starosta obce rezignuje, ale pan starosta řekl, že nebude odpovídat. Takže ta možnost tu ale stále je.

SOUDNÍČKY a KASAČNÍ STÍŽNOST

JUDr. Stanislav Kadečka, PhD., Právník roku 2016 v oboru správní právo. Jeho kancelář v Pardubicích získala nedávno také cenu Regionální právnická firma roku. Působí jako vedoucí Katedry správní vědy a správního práva na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně.

V několika posledních číslech Vidlí jsme čtenáře otevřeně informovali o probíhajících soudních řízeních. Slíbili jsme Vám, že budeme otevřeně psát tak, jak se věci vyvíjejí - **padni, komu padni**. V tomto čísle už nebude čas na podrobný rozbor všech kauz, ale aspoň stručně napíšeme, jak se to aktuálně vyvíjí, co je či není nového k dnešnímu dni.

Jak jistě víte, podáním žaloby na někoho či rozsudkem okresního soudu

(DDM). Okresní soud žalobu **zamítl**. Pak se DDM **odvolal**. Krajský soud nařídil, že jim má obec nechat, ať si odvezou **chatky**. Obec se **odvolala** ještě výše a spor končil tím, že **vše patří obci Poříčí**. Neznáme odůvodnění soudů v této kauze pro svá rozhodnutí, ale jistě by bylo zajímavé jednou znovu do toho nahlédnout.

Dnes několik sporů vede někdo **proti nám (nebo my proti někomu)**, ale aspoň se zde podělíme, v jaké fázi se nacházejí. Jenom pevně doufáme, že každý čtenář ví, jaký je rozdíl třeba mezi **žalobou** a **obžalobou**. Zde jen pojednáváme o žalobách.

1. Žaloba pana místostarosty Pavla Boštíka na ochranu osobnosti (300 000,- + omluva) proti Dudmanovým.

- Okresní soud ve Svitavách ji zamítl.
- Žalobce se odvolal.
- Krajský soud po nařízeném jednání potvrdil rozhodnutí Okresního soudu ve Svitavách.
- Žalobce nám osobně oznámil, že nebude podávat dovolání a pošle nám nějaké peníze.
- Pokud tomu tak skutečně je, pak je soudní spor skončen.

2. Žaloba pana starosty Františka Bartoše na ochranu osobnosti proti Dudmanovým (500 000,-)

- Okresní soud ve Svitavách ji zamítl.
- Žalobce se odvolal.

nemusí nic končit. Ostatně obec Poříčí (pod kterou Mladočov po Listopadové revoluci spadl) sama v 90. letech čelila žalobě od Domu dětí a mládeže Svitavy

• Zatím apelační (odvolací) soudní jednání nebylo nařízeno.

3. Případ Pokousaná ruka zastupitele Jiřího Rosypala – údajný přestupek nepřiměřené obrany (modřina, oděrka)

Příkaz- Odpor- Rozhodnutí- Odvolání- Zamítnutí odvolání- Správní žaloba.

Naše žaloba byla nyní Krajským soudem **zamítnutá** s jediným odůvodněním: **Zdraví je důležitější hodnota než majetek.** Okresní soud uznal pouze nově za prokázané, že došlo k prudkému popadnutí Neila za krk údajným „poškozeným“ zastupitelem (zpomalený záběr kamerou snímek po snímku).

Dudmanovi rozsudku a zdůvodnění **nerozumí**, a aby mu **aspoň porozumněli** a nežili v právní nejistotě nebo se případně bránili dál podáním kasační stížnosti, obrátili se na Právnickou fakultu Masarykovy Univerzity v Brně s dotazem lidově formulovaným, a sice: **KDO je v této zemi odborníkem na správní právo, která advokátní kancelář?**

Byla nám doporučena kancelář pana **JUDr. Stanislava Kadečky, PhD** z Pardubic. Pan dr. Kadečka, PhD působí jako **vedoucí Katedry správní vědy a správního práva Masarykovy Univerzity v Brně**. Získal prestižní ocenění vyzdvihujícího ho mezi tisícovkou dalších advokátů, a sice **PRÁVNÍK ROKU 2016** v oboru správní právo. Jeho kancelář v Pardubicích získala nedávno také cenu **Regionální právnická firma roku**. Jenomže stejně jako Dudmanovi ani on rozsudku nerozumí, takže by nám ho nemohl vysvětlit.

Neilovi bylo proto **důrazně doporučeno** podat **kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu**. Došli jsme bez advokáta až sem, nyní ze zákona to musí napsat už advokát. Předpokládáme, že kvalitní advokát jako je tento, si cení své práce, dobrého jména svého a své kanceláře, nemá zapotřebí jít jen formálně bez vážných důvodů do kasační stížnosti s nízkou šancí na úspěšnost.

Nechali jsme se slyšet, že **kdyby prý takové rozhodnutí měl potvrdit i Nejvyšší správní soud, šlo by to zcela PROTI DUCHU dosavadní uznávané soudní praxe v České republice spojené s institutem nutné obrany**. Je zvláštní, že nám sám pan soudce z Pardubic sdělil, že se asi uvidíme znovu. Kasační stížnost podepsaná panem dr. Kadečkou o 16 stranách je již hotová. Co v ní stojí?

Nic, co by si správní orgán v Litomyšli či v Pardubicích dal za rámeček jako dobrou vizitku. Obáváme se, že ani vedení obce Poříčí stanovisko dr. Kadečky ke cti neposlouží. Autor kasační stížnosti striktně vytýká oběma správním orgánům v Litomyšli (Mgr. Brandejs) i v Pardubicích (JUDr. Mocek) celou řadu pochybení, které prý vedly k nespravedlivému a nezákonnému rozhodnutí, jaké vydaly. Považte, co v ní například stojí (CITACE):

• Prvostupňový správní orgán měl ... věnovat výrazně

větší pozornost aplikaci prezentovaných trestních principů na konkrétní – v řízení řešený – případ, neboť pouze tak mohou tyto principy nabýt jiného než toliko akademického významu a pouze tak mohou skutečně sloužit jako dílčí zásady **práva na spravedlivý proces**. Takový postup ovšem **prvostupňový správní orgán nedodržel**.

• V celkově (ve špatném smyslu slova) **mnohomluvném prvostupňovém rozhodnutí není ve skutečnosti nikde jasně popsán skutkový děj, který se měl dle správního orgánu odehrát a za který je stěžovatel trestán**. Jednoznačně a koneckonců nesporně je označeno pouze to, že stěžovatel „kousl do předloktí levé ruky p. Jiřího Rosypala“, avšak **okolnosti, za nichž se měla tato situace odehrát a které jsou v podstatě jediné rozhodující pro posouzení toho, zda bylo takové jednání protiprávní či zda byla protiprávnost jednání (právě těmito okolnostmi) vyloučena, v prvostupňovém rozhodnutí ve skutečnosti nijak konkrétně označeny a popsány nejsou**, jedná se pouze o útržky, které správní orgán nadto interpretuje **svévolně**, aniž by bral v potaz vzájemné souvislosti a pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, což by mělo být základním pravidlem v procesu dokazování (§ 132 os. ř. *per analogiam*).

[O rozhodnutí odvolacího orgánu Krajského úřadu, pozn. Vidlí] **...nepochopitelně a v rozporu s povinností zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), rezignuje na objasnění a popsání rozhodujících okolností věci, když uvádí, že „předmětem projednávání nejsou údajné útoky osob přítomných po skončení zasedání v místnosti na obviněného, jejich snaha donutit ho k odchodu z místnosti, ani uváděné útoky na manželku obviněného“** (str. 7 druhý odstavec rozhodnutí odvolacího orgánu).

• **Jeví se být ve zřetelném rozporu s ideou dobré správy věcí veřejných**, aby se okamžikem oficiálního ukončení zasedání mohli zejména zastupitelé, mezi které patří i „poškozený“, ale i zúčastněná veřejnost okamžitě oprávněně a s legitimním očekáváním „vrhnout“ na osoby, které veřejnou událost dokumentují, a vynucovat si na nich svépomocí zachování svého soukromého života. Sám stěžovatel měl přitom zájem o zachycení toliko veřejných názorů v rámci další diskuze, zvláště když během zasedání nedošlo k projednání záležitostí, které považoval za podstatné (zejména se jednalo o výzvu k odstoupení starosty, která vůbec nepřišla na pořad jednání). Obecně navíc platí, že **míra ochrany** (či „**práh bolestivosti**“) u osob veřejného zájmu je ve vztahu nejen ke kritice jejich veřejné činnosti zásadně snížena oproti ochraně uplatňované u osob soukromé sféry.

• Sám poškozený J. Rosypal stěžovatele krátce před odcizením kamery agresivně chytil rukou z boku za krk (pohyb ruky je přítom i zachycen na videozáznamu – cca od času 25:25:18 – spolu s bezprostředním verbálním komentářem stěžovatele, že jej poškozený chytil za krk – „*Tys měl ruku na můj krk!*“). Tuto skutečnost ostatně posléze

(na rozdíl od **vyhýbavého stanoviska** správních orgánů) jasně uznal i krajský soud.

- Pro stěžovatele (Neil Dudman, pozn. Vidlí) je jednoznačně nepřijatelná **zkonstruovaná teze** krajského soudu (str. 8 napadeného rozsudku), že *„je pravdou, že vedle poškozeného se do konfliktu se žalobcem dostaly i další osoby, nicméně z předchozí slovní výměny názorů muselo být žalobci jednoznačně zřejmé, že cílem útoku není ublížit mu na zdraví, nýbrž zamezit mu v tom, aby i nadále přítomné osoby natáčel. Nelze tedy přistoupit na to, že by žalobcova obava z případných následků útoku měla být násobena tím, že stál v danou chvíli sám proti přesile útočníků. Poškozený tím, že žalobce ve snaze domoci se vydání kamery, chytil pod krkem, sice postupoval výrazně nepřiměřeně (...), ani v tuto chvíli však neměl (žalobce) jediný důvod domnívat se, že je ohroženo jeho zdraví či dokonce život. (...)“*
- S mírnou nadsázkou by se dalo říci, že krajský soud v daném případě nejenže místo nestranného rozhodčího sporu připomíná spíše pověstného „generála po bitvě“, ale navíc ještě takového, který **zřejmě nikdy ani žádnou bitvu neviděl**. Pro posouzení otázky přiměřenosti nutné obrany je rozhodující zejména **posouzení subjektivní**, tj. jak se oprávněnost nutné obrany mohla za dané situace jevit obránci (zde stěžovateli). To, jak tuto subjektivní stránku zkonstruoval krajský soud, však akceptovat nelze ani s ohledem na skutečnosti plynoucí z dokazování ve stěžovatelově věci, ale ani s ohledem na rozum průměrného člověka, který by se v podobné situaci mohl ocitnout (srov. § 4 odst. 1 občanského zákoníku).
- ...Takovým domněnkám, které neměly relevantní právní či skutkovou souvislost s útokem na stěžovatele a s přiměřeností obranného zákroku stěžovatele, se přitom správní orgány věnovaly i **namísto** možného vyslechnutí a vyhodnocení výpovědí dalších svědků, kteří byli události přítomni a které stěžovatel navrhoval, neboť **výběr svědků** provedený správním orgánem byl zcela nahodilý a nesrozumitelný (provedený bez logického klíče), skládal-li se buďto z **útočníků** proti stěžovateli nebo z osob, které samotnému incidentu naopak **nebyly přítomny**.
- Stěžovatel považuje za **nesprávnou úvahu krajského soudu**, že pořizováním audiovizuálního záznamu těsně po úředním skončení zasedání zastupitelstva obce ze strany starosty se měl dopustit porušení práva na ochranu soukromí ostatních (čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod), kterému se **dotčené osoby** mohly bránit svépomocí ve formě útoku na stěžovatele s cílem zmocnit se jeho kamery. Krajský soud tímto způsobem v podstatě přenesl odpovědnost za celý incident na stěžovatele, který údajně v takové situaci musel s útokem počítat, a to byť následně u „poškozeného“ J. Rosypala dovodil exces z jinak údajně přípustné svépomoci.
- V obecnosti lze jen obtížně souhlasit s tím, že **formálním ukončením zasedání zastupitelstva ze strany starosty se náhle ze všech projevů zastupitelů a dalších osob nacházejících se ve veřejné zasedací místnosti stanou projevy soukromé, které budou mít diametrálně odlišnou ochranu od projevů, které pronášeli na tomtéž místě ještě**

před chvílí, a že zejména každý zastupitel může okamžitě počítat s **ochranou soukromí téměř stejnou jako ve vlastním obydli**. Jestliže pak Krajský soud v této souvislosti konstatuje, že i v případě uplatnění této (novinářské) licence lze uvažovat toliko o zaznamenání „oficiální“ části zasedání zastupitelstva, tj. od oficiálního zahájení do oficiálního ukončení, **uvedené ustanovení o zpravodajské licenci takové omezení nestanoví už vůbec** (a nestanovilo ani to dřívější – v rámci předchozího občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.). ...V tomto ohledu považuje právní názor krajského soudu za zcela vzdálený dosavadním doktrinárním závěrům a relevantní judikatuře, ale i běžné praxi.

- Stěžovatel si tedy dle svého přesvědčení a v rozporu s tvrzeními krajského soudu (a před ním i správních orgánů) nepočínal protiprávně, nezasažoval nedovoleně do cizích práv, a tudíž nebyly splněny jakékoli podmínky pro údajnou svépomoc poškozeného a dalších útočníků, kteří stěžovatele napadli.
- Celkově lze proto shrnout, že ve stěžovatelově případě byly dány **vady správního řízení** spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgány v napadeném rozhodnutí vycházely, **nemá oporu ve spisech**, neboť nestojí na provedených důkazech, ale z větší části pouze na hodnotových soudech a **domněnkách** rozhodujících **úředních osob**, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu krajský soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu **měl zrušit** [§ 103 odst. 1 písm. b) s.r.s.].
- Ani Krajský soud ale **vady rozhodnutí správních orgánů nezhojil**...Ostatně si nelze na videozáznamu nepovšimnout, že určitá nechuť, kterou vůči stěžovateli projeví skupina zastupitelů a dalších osob, se **mnohem více, než natáčení, týká jeho samotné přítomnosti na zasedání zastupitelstva**. S tím ostatně souvisí i část videozáznamu nasnímaná poté, co byl stěžovatel vytlačen z Kulturního domu. Přímou „poškozený“ J. Rosypal zde nereaguje na natáčení kamerou, ale slovy: *„Tys odmítl opustit místnost“*. A vedle stojící Luboš Bartoš konstatuje: *„Já jsem mu normálně říkal, tady je 50 lidí, co si ho nepřejou.“* Teze správních orgánů a krajského soudu, že stěžovatel snad vyprovokoval potyčku zaznamenáním zasedání zastupitelstva a událostí s ním souvisejících a že „zasahující“ zastupitelé a další osoby se jej pokoušeli toliko „dočasně omezit v držbě kamery“ (s. 8 rozsudku krajského soudu), je tak po skutkové stránce mnohem více **fabulací** než čímkoli, o co by mohly správní orgány a soud **opřít svá rozhodnutí**.
- V prvé řadě: **Za zásadní vadu rozsudku krajského soudu, stejně jako jemu předcházejících správních rozhodnutí, je nutno označit skutečnost, že za chráněný zájem, který stěžovatel bránil, byl označen toliko jeho majetek a nikoli též jeho zdraví a tělesná integrita**.
- Stěžovatel má přitom za to, že na **nesprávnosti závěru krajského soudu by koneckonců nic nezměnilo ani to, pokud by snad skutečně mělo být dovozeno, že šlo „pouze“ o útok na jeho majetek**. Krajský soud se v tomto směru odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 903/2014, i kdyby však šlo o útok „jen na majetek“, nelze právní věty z tohoto usnesení v žádném případě aplikovat mechanicky, jak učinil krajský soud, a to už jen proto, že, jak judikoval naopak Ústavní soud v obecně závazném nálezu, **„není možné**

apriorně usoudit na vybočení z mezí nutné obrany pouze z toho, že stěžovatel, jenž odvracel útok na majetek a na nedotknutelnost obydlí, svým jednáním ublížil jinému na zdraví“ (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 317/01, ze dne 1. 10. 2002).

- Krajský soud pak ještě navíc přičetl stěžovateli něco, co reálně vůbec nepůsobil, když píše (str. 5 v horním odstavci rozsudku), že „poškozený utrpěl otevřenou ránu levého předloktí, hematoma a drobnou oděrku“. Stěžovatel však reálně způsobil „poškozenému“ na ruce (v zásadě by se dalo říci obyčejnou) **modřinu (hematom) a drobnou oděrku**. Termín „otevřená rána“ je v lékařské zprávě ze dne 17. 6. 2015, vyhotovené 20:26, jenom automatickým zakliknutím kolonky s kódem pro zdravotní pojišťovnu. Nejde o objektivní nález či dokonce o jakési třetí zranění. Nejednalo se v žádném případě o hlubokou ránu, u níž by snad probíhalo krvácení, bylo nutno zvažovat šití atd. Rovněž antibiotika byla „poškozenému“ toliko **doporučena** v rámci prevence, **nikoli nařízena**, jak krajský soud tvrdí.
- Stěžovatel je tedy ve světle všeho popsaného přesvědčen, že dosavadní rozhodnutí v jeho věci nemohou v testu zákonnosti obstát. (KONEC CITACE Z KASAČNÍ STÍŽNOSTI)

Trváme s Neilem na svém pojetí, a sice že jsme onoho dne 17. 6. 2015 byli napadeni a že to, co se toho dne odehrálo, neslouží ke cti zejména zastupitelstvu obce. Zpytovat svědomí mohou i tiší svědkové patrní z videa a policie, která měla tu příležitost při vyšetřování skutečně pomáhat a chránit, i správní orgán v Litomyšli, jehož se Neil oprávněně jednou zeptal: *Spíš dobře?* Prý ano.

4. Žaloba pana Jiřího Rosypala na Neila Dudmana kvůli oděrci a modřině na satisfakci 30 000,- a za jeho právníka u žaloby (další desítky tisíc).

To však už pan Jiří Rosypal nečeká na výsledek (snad ani neví, že podáváme kasační stížnost) a už podává u okresní soudu žalobu na Neila Dudmana za **útrapy** spojené s oděrkou a modřinou, kterou mu Neil způsobil v sebeobraně, když se mu pan Rosypal sápal na kameru. Svědčí to o **neobyčejném**, až naivním **optimismu** a možná i **přeceňování právních či advokátních sil jeho právního zástupce**. Vstoupil totiž v tuto chvíli na tenký led, protože podal podle nás žalobu nelogicky **předčasně**: Ve prospěch pana Dudmana podal teprve kasační stížnost v téže věci kvalitní advokát (teoreticky i prakticky), který ji podal **silně doporučil**.

Nejpíš „poškozenému“ tuto žalobu už nyní podat (a říci HOP) poradil pan dr. Nádvorník ze Zrnětína opojen vítězstvím v jedné bitvě, aniž by tomuto vítězství také skutečně hluboce porozumněl a prozkoumal, jak k němu vůbec došlo. O totožné věci tedy teprve bude rozhodovat Nejvyšší správní soud a teprve jeho rozhodnutí se tak stane **judikátem** (budeme všichni i s obcí slavní!), na který je nanejvýš vhodné počkat (NEPŘESKAKOVAT ho). Judikát NSS mívá význam pro řízení u okresních soudů. Žádné jednání ve Svitavách zatím nařízeno nebylo a nevylučujeme, že bude přerušeno (kvůli kasační stížnosti, se kterou se bude teprve vypořádávat NSS).

5. Zbrojař proti hejtmanovi

Optimismus „pánů advokátů“ Mitrovič/Nádvorník stojí nejspíš za každou žalobou na vysokou částku podanou jménem jejich klientely, kterou nejsou jen občané Poříčí, ale např. **zbrojař z Multiagro** ve vsi u Vysokého Mýta, který se na ně obrátil a podal s jejich pomocí loni **žalobu proti hejtmanovi panu Netolickému za pomluvu (gauner)**. Žaloba byla zamítnuta. Advokát vyhrává vždycky, dobrý advokát ale nerad ztrácí reputaci. Mimochodem podle novinových zdrojů musí onen zbrojař vysvětlovat nedovolené ozbrojování-skladování výbušnin v budovách k tomu oficiálně neurčených. *Pan Hejtman přiznal i osobní obavy, které získal po zhlédnutí kopií webových stránek podnikatele - uvažoval i o poskytnutí policejní ochrany. Nyní zvažuje možnost protižaloby za vše, co zažil během posledních jedenácti měsíců, píšou noviny.* <http://bit.ly/2nW20dt>

6. Žaloba Neila Dudmana na paní místostarostovou za pomluvu (držel mě pod krkem) na morální satisfakci formou omluvy a finanční satisfakci 100 000,- Kč.

- Předžalobní výzva na omluvu a 10 000,- s dobrou vůlí k mimosoudnímu vyrovnání. Bez odezvy.

- Předžalobní výzva na omluvu a 10 000,- s dobrou vůlí k mimosoudnímu vyrovnání. Bez odezvy.

- Osobní dotaz, zda bude odpovídat na výzvu. Odpověď: To se musí?

- První jednání: Žalovaná se **nedostavila**. Jen právní zástupce dr. Nádvorník, ale prý se to držení stalo (podle jeho klientky) a nikam se věc neposunula. Žalobcem dodáno CD s nahraným videem s výrokem žalované.

- Druhé jednání: Žalovaná se dostavila. **Odmítá vypovídat**. Předvolání svědkové (navrženi žalovanou) ale *nikdy nic neviděli*. Ale ani nikdy *nic neslyšeli*, že by to někdo říkal. Obzvlášť **těžkou ztrátu paměti** musela utrpět paní Mlejnková z Poříčí, jež neslyšela ani samu sebe. Žalobcem dodáno CD s delším kontextem k výroku, jemuž byli přítomni předvolání svědkové.

Jeden pan svědek senior Jos. Voral vypovídal zajímavě, a sice že musel Neila jednou napadnout, *at' nechá ženské* (ty babičky), protože ho viděl, jak *osahává na veřejnosti prsa seniorce paní Mlejnkové*. V tom momentu už ani samotná paní soudkyně úsměv nemohla zadržet. Jde spíš zkonstruovanou fabulaci či výraz **lidové tvořivosti** pana svědka Vorala, než něčím, co by se zakládalo na skutečném jednání člověka aspoň průměrného rozumu. Když sdělil, že se mu obvykle Neilovo natáčení nelíbí, protože pak děláme takovéto divadlo u soudu, dovolili jsme si mu připomenout, že se svou paní po nás chtěl v předžalobní výzvě celkem 800 000 Kč (na částku si také přesně nepamatoval), což bylo zjevně jen divadlo a zastrašování (navíc kolektivním aktem), neboť ke skutečně podané žalobě nevedlo.

Pokud někomu připadají komedie pana Trošky typu Babovřesky přihlouplé, tak si dovolíme tvrdit, že jsou výborné. Na kvalitu scénáře, jaký ale píše skutečný život v obci Poříčí, opravdu nemají. Neil jen může zase do Anglie hlásit: **V obci Poříčí se mi STRAŠNĚ líbí, je to**

Vy občané (28), kteří jste se zúčastnili oné akce (56 předžalobních výzev, ať celkem vyplatíme 13,5 mil. Kč) , pro kterou se nešťítíl zapůjčit své jméno pan “advokát” JUDr. Denis Mitrovic, zvažte, zda se nám nechcete omluvit, abychom ji nemuseli jmenovitě právě po Vás veřejně požadovat.

tu HRÓÓZNĚ ZAJÍMAVÉ. ZAJÍMAVÝ STAROSTA. Jen stěží by v Anglii zažil tolik dobrodružství a zábavy.

Nutno ale podotknout, že pokud by Věra nemohla dělat doposud všeobecnou zmocněnkyni zastupující u soudu a všechno dosud psát, stály by nás tyto batrachomyomachie* možná už **stovky tisíc korun**, byť by nám je druhá strana, pokud by se nesmála naposled ona, nakonec proplatila. Takto to má i ona i se slevou. Kdyby existovala možnost, aby jeden advokát byl na obou stranách sporu, možná byste o nějakém právníkovi věděli, který by to bral. Trochu nás mrazí při představě, že někdo se nemůže tak jako my sám za sebe postavit, ale nemá ani peníze na dobrého advokáta.

* žabomyší války

VĚŠTÍRNA

Náš postoj k takovým věcem, jako je věštění z koule, tarotové karty, astrologie, channeling, numerologie, čištění čaker, kostry obrů u Znojma, podzemní zaniklá města, zaniklé pyramidy v Čechách, Praha templáře Karla IV. jako nový Jeruzalém, kronika Akáša a podobné ezoterické záležitosti, je poněkud zdrženlivý, avšak musíme uznat, že jsou to věci občas nikterak nezajímavé. Vzhledem k naší zvědavosti je všechny, jak říkají naši zastupitelé, bereme na vědomí.

V každém případě snad kvůli oné zdrženlivosti nosila Věra asi rok (!) v notýsku telefonní kontakt, který by jiní na jejím místě neváhali (zdarma) využít ihned a ještě k tomu opakovaně. Šlo o kontakt na osobu, u které došlo ke vzácnému sloučení dvou kompetencí najednou - jedné světské a druhé ezoterní. Je to totiž právo a jasnovidectví. Vskutku nezvyklá kombinace. Potkali jsme tu osobu v debatním přátelském kruhu rodičů na jedné ZŠ a vzpomínáme si, jak hovořila o nutnosti legislativní změny, co do platby daní těch rodičů, kteří učí své děti individuálně doma a nevyužívají v tomto ohledu plně veřejných služeb státu (školu) jako jiní rodiče.

Pro ty, které téma zajímá, se zde o věsteckou zprávu, kterou jsme obdrželi, dělíme,. Berte, či nechte. Nechtěli jsme onu osobu s okultními schopnostmi zatěžovat košatými detaily, spíš jsme se zeptali obecně na vývoj dění v obci Poříčí. Velice volně parafrázuji to, co mi utkvělo v paměti:

Ta osoba řekla, že je cesta právnická, lidská. Pak je i duchovní, každý máme ten osud již totálně nastavený. Kór v této době se věci prý vyřeší samy. I když už teď v březnu se prý věci vyjasňují, pravda lidi doběhne až na podzim.

Já se dívám na celou tu situaci, co tam je, z duchovního hlediska je to stejně tak nachystané, že během deseti let se tam tak obrátí vítr, až se budete divit. Bude se to zlepšovat, vy jste energetičtí, vy jste tam proto, abyste to tam narušili, aby si někdo začal věci všímat, ale než to těm lidem dojde..., ale i když si i všímají, dle svých vědomostí a schopností

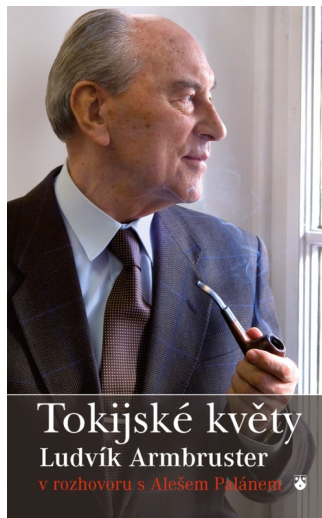
nejsou schopni s tím nic dělat. Opravdu během deseti let zrovna tam u vás už vidím, že se pohnou ledy...není jenom světský soud. Děje se vše pomalu, říkám deset let, jindy by to bylo mnoho generací.

Vždycky se dívám na kroniku Akáša (lidstva), 500 let je pro mě chvilka, když se dívám, dívám se do spirály času, na vás: Oni měli a mají pořád možnost skrze vás cosi napravit a něco slyšet a pokud to neslyší a nenapravují, pak se dočkají své platby. Pro ně je to ale dobré, protože se tím učí, duchovně to, co děláte, je dobré i pro ně. Maximálně můžete s nimi soucítit, nelitujte je ani sebe. Vy tu energii máte, ale i vy dojdete jednou do bodu, že už stačilo a musejí to převzít ostatní.

Po příštích volbách (2018) tam tento současný starosta už starostou nebude. Bude tam nějaký mladší člověk, ale nebude to ještě tak dobrý člověk, jak byste si vy představovali, něco se tam sicelepší, ale až ty následné volby (2022) - tam potom vidím lepšího člověka. Ale to už tam vidím ženu. A ta žena by už měla být dobrá- tam budou lítat třísky. Ted' po nejbližších volbách tam bude ještě ten chlapík, bude to vypadat, jako že nové koště dobře mete, ale bude to jenom vypadat. Něco udělá, ale nebude mít sílu, neví ani, do čeho jde.

Ale pokud by pak lidé chtěli, abys ty sama eventuálně tu starostku dělala, tak se tomu nebraň. Věra: Určitě ne. Já si myslím, že mým posláním je něco jiného, právě že to opravdu nechci dělat. Jasnovidná osoba: Ty si můžeš myslet, co chceš. Ale ten osud ti možná řekne, tak ukaž, co teda umíš, tak se tomu nebraň. Je dobré vidět věci také z obou dvou stran, ty čtyři roky bys vydržela. Vše, co děláme, děláme nejlíp, jak to umíme.

Tokijské květy
Ludvík Armbruster
v rozhovoru s Alešem Palánem

„V ředitelně 1. září: Armbustře, nejste vy Němec? Prosím, pane řediteli, nejsem. Ředitel pravil: Já bych byl potrestán, německé dítě nemůže studovat na české škole. Armbustře, co tedy jste? Prosím, já nejsem nic.” Tokijské květy

Prof. PhDr. Ludvík Armbruster (1928)

Filozof, teolog, pedagog a kněz. Do jezuitského řádu vstoupil v roce 1947 po maturitě. Za komunistického režimu byl internován v Bohosudově,

zachránilo ho rakouské občanství – bylo mu nařízeno opustit republiku. Filozofická studia dokončil na Gregoriánské univerzitě v Římě. V letech 1961–1990 působil na jezuitské misi v Japonsku a stal se profesorem na univerzitě Sofia v Tokiu. Dodnes se každý rok alespoň na pár týdnů do Japonska vrací. Je nositelem dvou státních vyznamenání. V roce 2006 mu byl udělen rakouský Čestný kříž za vědu a umění I. třídy za celoživotní přínos v oblasti vědy, za vybudování rakouského oddělení v univerzitní knihovně v Tokiu, péči o rakousko-japonské a rakousko-české vztahy a roku 2008 získal českou medaili za zásluhy o stát v oblasti výchovy a školství. V roce 2011 vyšla kniha Tokijské květy, kterou připravil společně s redaktorem Katolického týdeníku Alešem Palánem.

V minulé čísle Vidlí jsme se zmiňovali o knize popisující kruté osudy Rusy odvečené dívky s českým občanstvím. Nyní přinášíme zmínku o někom, kdo také **nedobrovolně** odešel z Československa po roce 1948, kdo však neprožíval strasti jako paní z knihy *Krvavé jahody*, nicméně je jeho život přesto pozoruhodný.

Kniha Tokijské květy popisuje přívětivým způsobem osudy katolíka, jezuitského kněze a bývalého děkana (r. 2003–. 2010) katolické teologické fakulty UK v Praze prof. Ludvíka Armbrustera (nar. 1927). Zasloužil se o obnovení vysokoškolského teologického studia v ČR. Byl prakticky Čech, ale měl tu smůlu, že měl občanství rakouské (po dědovi). V dubnu 1950 byl spolu se všemi řeholníky zatčen a po dvouměsíční internaci v Bohosudově vyhoštěn z republiky jako „**nežádoucí osoba**“. Poté studoval v Itálii, Japonsku a Německu.

Když vzniklo Československo v roce 1918, někteří občané, kteří se ocitli na tomto území, měli rakouské občanství. Jenomže tenkrát se na to moc nehledělo a pokud toho člověka v obci znali, a sám to neřešil, nikdo ho nevyhostil. Děda pana Armbrustera Rakušan se neobtěžoval vyřídit si české občanství. Jenomže jeho občanství bylo dědičné a přeneslo se až na 3. generaci: V popisu knihy na obálce se uvádí:

Český jezuita Ludvík Armbruster prožil v Japonsku půl století, dokonale si osvojil jazyk, vyučoval na tamní univerzitě a navázal mnohá přátelství. Když mluví o

Toku, říká „u nás“. Doma se ale cítí i v Česku. Díky této šíři perspektivy je rozhovor s ním něčím víc než jen ochutnávkou exotiky. Pochopitelně se umí dívat s nadhledem i na českou společnost; dovede klást otázky, které si obvykle neklademe. Jako filozof na ně neodpovídá dogmaticky, nýbrž dává podněty k hledání cesty, třeba i uprostřed protikladů. Jako katolický teolog se nebojí zamýšlet nad inspiracemi přicházejícími z východních myšlenkových proudů. Jako misionář si uvědomuje, že křesťanství stojí na konci jedné velké epochy. A jako moudrý člověk nabízí svou zkušenost a životní moudrost s noblesou, vtipem a pochopením pro jinakost druhého. Prof. Ludvík Armbruster, SJ (nar. 1928), filozof, teolog, pedagog a kněz. Po maturitě v Praze vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. V roce 1950 byl ještě jako student komunistickou mocí internován a vzhledem ke svému rakouskému občanství vyhoštěn z Československa. Teologii vystudoval ve Frankfurtu nad Mohanem, kde byl také vysvěcen na kněze. Téměř půl století žil a pracoval v Japonsku. V Tokiu působil jako rektor kněžského semináře, přednášel na jezuitské Sophia University, byl ředitelem univerzitní knihovny a posléze univerzitním kaplanem. **Po pádu totality se vrátil do vlasti, od roku 2002 zastával dvě volební období funkci děkana Katolické teologické fakulty UK v Praze.** Je držitelem rakouského Čestného kříže za vědu a umění a českého vyznamenání Medaile Za zásluhy.

Nevím o žádném Čechovi, který by žil 50 let v Japonsku a přesto se vrátil „domů“ do Čech a opět se rozmluvil krásně česky. Velmi dobře si pamatuju na jednu jeho přednášku před 15 lety v Arcibiskupském paláci v Olomouci, protože jsem napsala na lísteček spolužákovi z japanistiky: *Tak to jsem zvědavá, jestli budu chodit s Neilem?* Pokud vím, tak tento **90letý profesor stále vedl v roce 2016 mši v kostele Sv. Ignáce na Karlově náměstí v Praze.** Po maturitě v r. 1947 zde vstoupil do jezuitského řádu.

Tokijské květy jsou knihou se zaznamenaným **rozhovorem**. Postupně se nám odhalí osoba velice vzdělaná, vnímavá a poctivá ve svém konání. Když měl třeba za úkol vytvořit koncepci nové knihovny, nejprve odjel do zahraničí navštívit věhlasné knihovny a zeptat se tam, **co by dnes udělali jinak**, pokud by měli možnost knihovnu postavit od píky. V podstatě **byl očitým svědkem proměny Japonska ze stavu naprosté katastrofy v moderní průmyslový stát**:

„Po druhé světové válce bylo Japonsko úplně vyřízené, rozbombardované, vyhořelé, bez práce. Japonci si mysleli, že už nikdy nebude dobře. A pak, když se Číny zmocnil Mao-cetung, začali mít Američani o Japonsko zájem. Pochopili, že na druhé straně Tichého oceánu je japonské souostroví, a když to tam vezmou pěkně od ruky, Čínu od oceánu odetnou. A začali Japonsko podporovat. Dalším důvodem byl Korejská válka. Tenkrát tam padlo mnoho Američanů a rozbilo se mnoho tanků, letadel a vozidel. Opravit je hned vedle...Vždyť, když v polovině 19. století připluly k japonským břehům americké lodě a vynutily si obchodní styky, Japonci se probudili ze spánku jako šipková Růženka. A cítili na krku horký dech čtyř šelem, připravených skočit a zmocnit se jejich země. Pomohlo jim, že se Američané, Angličané, Rusové a Francouzi navzájem drželi v šachu. Japonci

si uvědomili, že teď mají příležitost ke vzestupu a nesmějí ji propást, nebo se stanou kolonií. Jejich heslem se stalo „dostihnout a předstihnout“. Brzy si přivlastnili přednosti technické civilizace, zaplatili to těžce rolníci, a pak se v roce 1873 Japonci představili na světové výstavě EXPO ve Vídni a svět si všiml japonských maleb, zahrad, bydlení i stravy. A pak přišla rusko-japonská válka a Japonsko vstoupilo do světového dění též jako vojenská a politická velmoc."

A svoje poznatky a znalosti umí tedy podat naprosto přesně a výstižně, tvrdě odrážející realitu. Chce-li se někdo dozvědět něco o Japonsku, a jak v něm rezonuje jeho minulost, těžko doporučit lepší knihu (kromě **Dějin Japonska** paní Zdeňky Vasiljevové). Z knihy je totiž cítit, že poznatky má autor prožité a zažité, vsřebané pod kůži.

Postupně se tedy dozvídáme o jeho životním příběhu, o jeho příbuzných, dětství: „Dědeček si nedal do pořádku papíry...macecha matky byla současně její teta ...mladší sestra mámy...Děda vládl a babička taky. Tedy spíš děda si myslel, že vládne, a babička to celé řídila...byl to kutil, dovedl všechno, šil třeba i košile. Maminka pro něj musela celý týden připravovat práci, poněvadž by zlobil, kdyby neměl do čeho píchnout...Radil mi musíš krást očima. To znamenalo, že se mám dívat, jak lidi něco dělají, a učit se od nich. Tatínek raněn v Sarajevu, přivedl si chlapečka, co ji měl s nějakou Maďarkou, rodiče tedy neměli církevní snatek...veřejní hříšníci." Popsal, jak ho ovlivnil strýc katolík, který neměl s tetou děti.

Popisoval všechny peripetie spojené s nuceným vycestováním do zahraničí, kde vždy nacházel ochrannou ruku u Jezuitů. Až komické jsou jeho popisy přijímacích zkoušek na Sofiinu Univerzitu z dob **levicových rebélií** počátku 70. let. Zajímavé ale je, že studenti rebelové, které vysoké školy vyhodily, protože byli vůdci stávek, si pak velké korporace stejně vyhledaly a zaměstnanaly je.

Velmi dobře vnímá **vykořeněnost a pocit odcizení** moderního Japonce ve velkoměstě a říká, že jsou všichni v podstatě **bezdomovci**. Zde si dovolím doplnit, že v japonštině se totiž domov řekne *katei* a píše se dvěma znaky: dům + zahrada. Kdo má v Tokiu dům, je boháč. A snad i jeho děti, pokud si mohou dovolit uhradit dědickou daň. V létě mají Japonci svátek předků *obon*, rychlovlaky jezdí na druhý konec země „domů“ navštívit **hřbitovy**. Pan profesor Amburster říká: **Když venkovan opustí svou vesnici, opustí zároveň celý svůj duchovní prostor a tradiční kulturu, ta ve městech mizí...Ve Velkoměstech jsou jako bezdomovci, nikam nepatří, to je živnou půdou pro vznik nových náboženských sekt.**

Podobně psal již pan Josef Rosypal, který byl starostou Horního Újezda v letech 1913-1919: „Vlivem tisku, přednášek a styku s různým městským živlem chladne v poslední době křesťanství v srdcích lidí i v naší obci, která přece až dosud známá hlásí s ke straně křesťansko-sociální, když u značné většiny duch pravého křesťanství schází a převládá více sobeckost. (Cit. s. 90, kol. autorů: Horní Újezd u Litomyšle)

V rozhovoru se dotýká pan prof. Amburster řady témat jak z historie Japonska, tak z doby současné, například tlačičů do vagónů v době pracovní špičky, toho, že pokud si cizinka vezme Japonce, 8 z 10 manželství končí rozvodem, o křesťanech v Japonsku a řady jiných. Píše ale také o svých zážitcích v ČR po sametové revoluci na

teologické fakultě. Jediná věc k diskusi je jeho názor, že v Japonsku nebylo žádné zlato. Zde bych doplnila, že na ostrově Sado, kam se tradičně posílaly do vyhnanství nepohodlné osoby (kritici císaře apod.), byly ve skutečnosti v 17. století zlaté doly. Když pochyběla pracovní síla, stačilo potrestat “vyhnanstvím” více osob. Dodnes je tam muzeum, dokonce s figurínami spoře oděných horníků.

Tokijské květy je termín, kterým se ve starém Japonsku označovaly časté požáry v tomto tehdy ještě dřevěném městě. Na spáleništi tak mohlo vyrůst něco nového. Kniha Tokijské květy ukazuje, že nové lze skloubit s tradicí a že k tomu, aby bylo možno stavět, není třeba bezhlavě bourat.

Proti jezuitům existují samozřejmě kritické hlasy, a sice že byli předvojem kolonizace zaostalých či zcela panenských zemí. Jeden africký politik dokonce řekl o misionářích toto: „**Když přijeli misionáři, měli Afričané půdu, a misionáři měli Bibli. Naučili nás modlit se se zavřenýma očima. Když jsme je otevřeli, měli jsme Bibli a oni půdu.**“ Jomo Kenyatta, keňský politik a v posledním období svého života i prezident, zavražděn v Mombase 22.8.1978

Kdo se však chce něco dozvědět o Japonsku, neměl by mít tyto předsudky a přečíst si tuto vzácnou knihu.

Tip na film:

Mlčení. Režie: Martin Scorsese. V polovině 17. století je Japonsko zcela uzavřené kontaktu se západními mocnostmi. Křesťanství je zde postavené mimo zákon a křesťané musí svou víru skrývat. Dva portugalsí jezuité, otec Rodrigues (Andrew Garfield) a otec Garupe (Adam Driver), se vydávají do země vycházejícího slunce s velmi nebezpečným cílem: najít svého učitele, otce Ferreiru (Liam Neeson), který se prý zřekl víry. Japonští feudálové a vládnoucí samurajové jsou odhodláni křesťanství ve své zemi vymýtit. Šířit slovo Boží je jeden z nejtěžších zločinů. Křesťané jsou pronásledováni a brutálně mučeni. Buď se zřeknou své víry, nebo jsou vystaveni dlouhé agonii a bolestivé smrti. Mladé mnichy čeká ta nejtěžší zkouška víry a vytrvalosti, na kterou možná nejsou připraveni...Film natočen podle stejnojmenné knihy Šusaku Endóa **Mlčení: Příběh jezuitských misionářů** v Japonsku v polovině 17. století, kteří se vlivem mučení a nátlaku zřekli víry. Sám křesťan a zároveň příslušník japonského národa s citlivostí znalce líčí Endó hledání víry a střet mezi kulturami Východu a Západu.

Vtipy

Jdou dva policajti a jeden se pořád dívá na měsíc. Ten první se ho ptá: „Proč furt čumíš na ten měsíc?“

„Ale, mám jet na měsíc na dovolenou, tak zkoumám, jak je to daleko.“

Potkají se dva právníci.

„Zdravím, nestudovali jsme spolu v Plzni?“

„To těžko, já odtud mám akorát titul.“

Proč se policisté při bouřce usmívají?
Protože si myslí, že je někdo fotí...

Šéf policejní stanice:

„Proč jste přišel pozdě?“

Podřízený na to:

„Na výtahu bylo napsáno: JEN PRO TŘI OSOBY a já až doteď čekal na ty dva...“

Profesor smluvního práva se při hodině zeptal jednoho z lepších studentů: „Kdybys chtěl někomu dát pomeranč, jak bys to provedl?“ Student odpověděl: „**Tady máš pomeranč.**“ Profesor byl nepřítel: „Ne! Ne! Ne! Přemýšlej jako advokát!“ Student pak odvětil: „Tak dobrá, řekl bych: *Tímto dávám a doručuji vám, jako celku i samojedinému, svůj statek a zájem, práva, nároky, osvědčení, záruky a výhody z dotyčného vyplývající, tento zde pomeranč, jakož i veškerou štávu, dužinu a semena v tomto obsažená a též i veškerá práva i výhody s ním spojené, s plnou mocí ke skousnutí, řezu i zmrazení a jiným úpravám k pojezení téhož, s tímto souvisící právo darování dotyčného plodu s i bez dužiny, štávy a semen, pokud se tímto neocitne v rozporu s předešlými či současnými platnými normami, smlouvami subjekty uzavřenými či jinak závažnými bez výjimky, avšak zároveň z tohoto darování nevyplyvá žádná odpovědnost za škody, újmy, následné škody a závazky, s tímto darováním spojené.*“ (Z knihy K. Samkové: **Vtipy o advokátech**)

Co vlastně znamená označení, které nosí policajti na náramenících?

1 hvězdička = umím číst

2 hvězdičky = umím číst i psát

3 hvězdičky = znám někoho, kdo umí telefonovat.

Hlášení rozhlasu

U Obecního úřadu v Pštroscečně
proběhne dne 32. května 2017 prodej
chlazených pštrosů za obvyklé ceny.
Za teplého počasí je nutné, abyste
si přinesli ochranný oděv a
rychlé boty. Pštrosi jsou mírně
zchlazení,
ale čerství.

Bližší informace osobně u starosty obce.

W. Shakespeare Sonet 121

(přek. Jan Vladislav)

Je lepší špatný být, nežli se špatným zdát,
má-li být nevinný obžalován z viny
a ztrácet radost z cti, kterou mu může dát
ne to, co cítí sám, ale co soudí jiný.
Proč má mi druhý v svých necudných pohledech
naznačovat, že ví o mojí vášnivosti,
a nad mou křehkostí bdít ještě křehčí špeh,
který má za špatnost i to, co já zvu ctností?
Ne, ne, já jsem, co jsem, a ti, kdo viní mne
ze všech těch přestupků, jmenují jen své viny:
já se smím napřímit, zatímco oni ne,
jejich duch nemůže odsuzovat mé činy!
Leda by tvrdili o světě veškerém,
že každý v něm je zlý a triumfuje zlem.

Anglický koutek

weasel /wízl/ lasička

madman /medmen/ šílenec

blister /blistr/ puchýř

tombola /tomboula/ tombola (někdy též raffle /rafl/ - jen symbolické a spíš na Vánoce)

Charter of Fundamental Rights and Freedoms /čártr of fandementál rajts end frídoms/ Listina základních práv a svobod

handcuffs /hendkafs/ pouta

degnoming /dinouming/ odskřítkování

grasser /grásr/ práskač

accountability /ekauntability/ zodpovědnost, povinnost se zpovídat

account /ekaunt/ účet (u banky)

clairvoyant /klervojant/ jasnovidný

Supreme Administrative Court /saprím administrejktiv kórt/ Nejvyšší správní soud

Poděkování

Čtvrtletník Mladočovské vidle je financován z našich soukromých prostředků. Náklady na jeho tisk dosud činily cca 20-30 Kč/1kus o 20 stránkách, ale ty jsme na jaře 2017 trochu snížili, neboť se z naší redakce stala i vlastní malá tiskárna. V tiskárně jsme současně kvalitu periodika zvýšili přechodem na jeho barevné provedení. S velkou vděčností nicméně děkujeme všem, kteří nám na jeho vydávání přispíváte nějakou tou korunou nebo svými nápady, postřehy, vtipy, dobrým slovem či jinou pozorností.

